

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

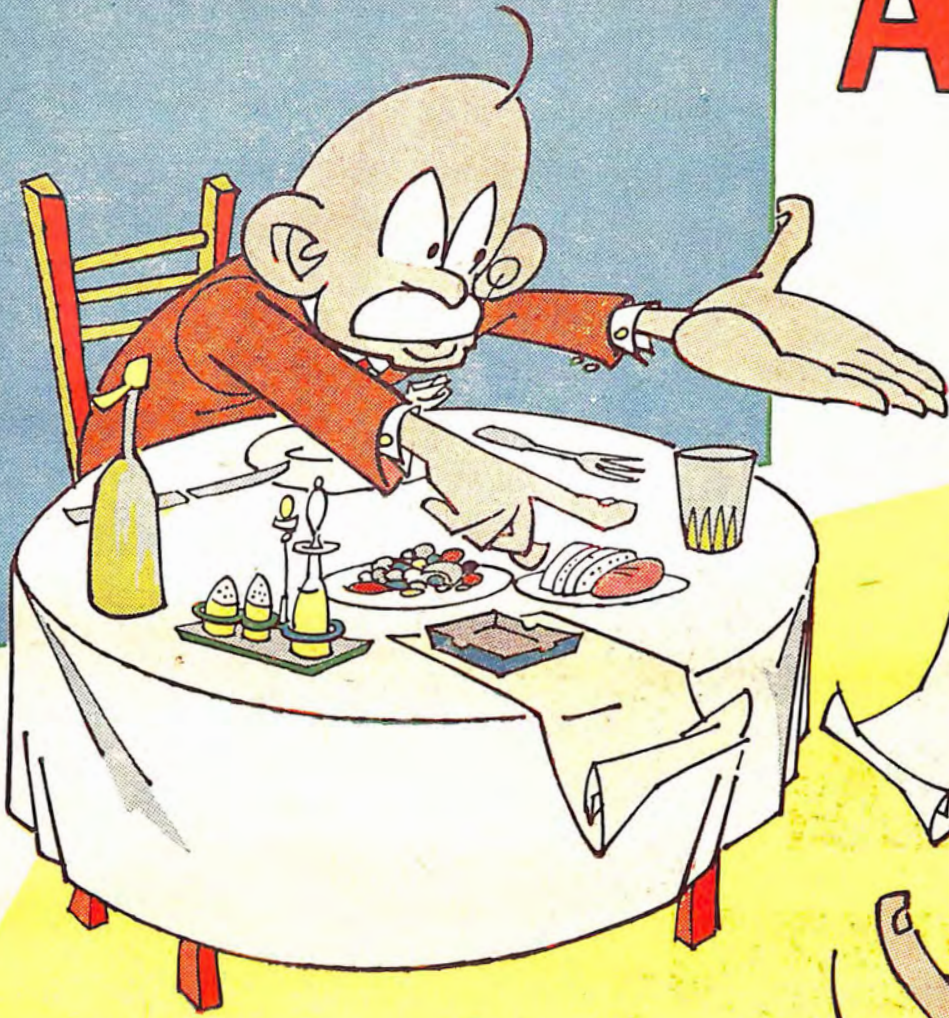
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

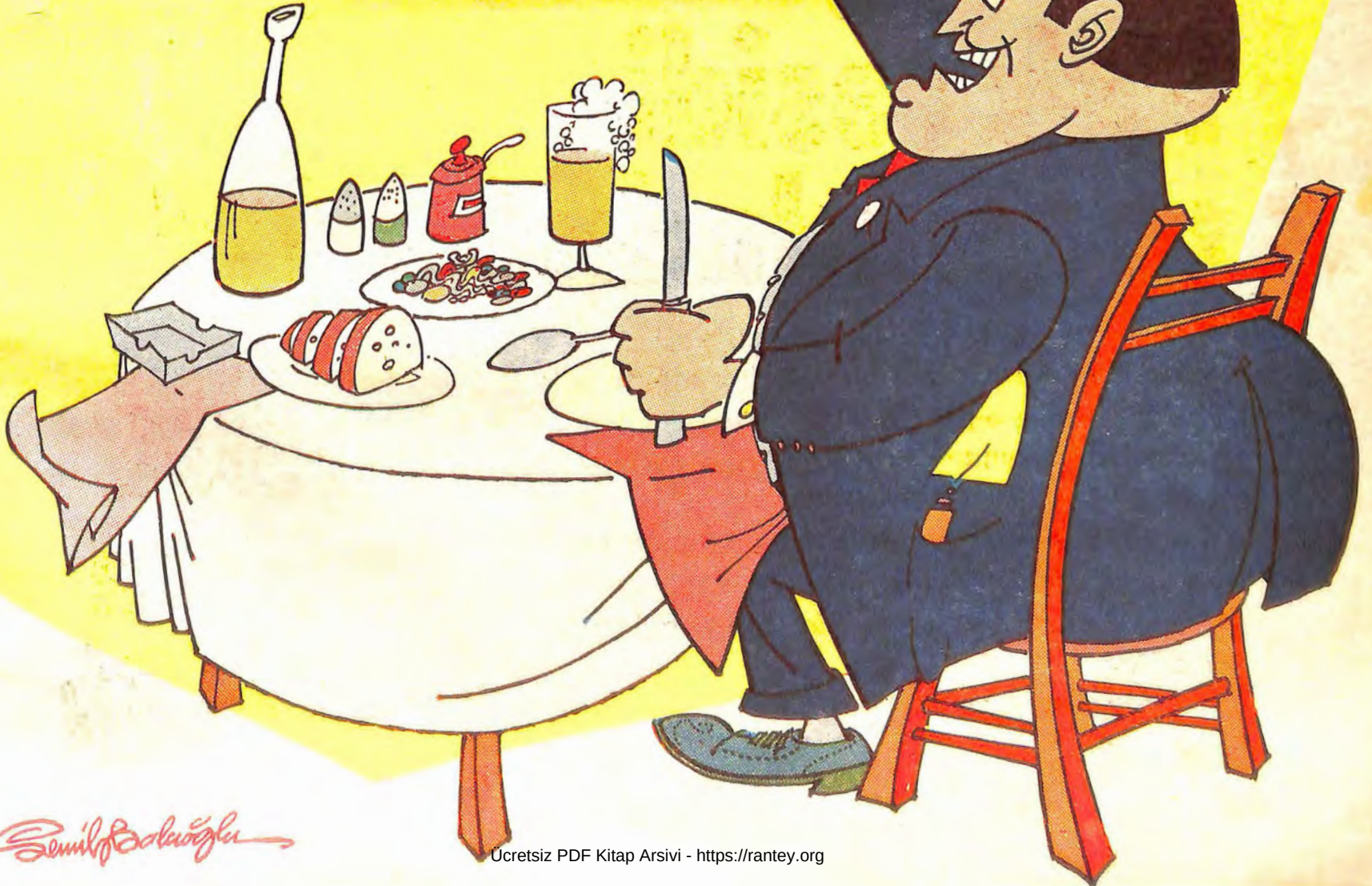
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKHAKA

«A.P. — C.H.P. ilişkileri sertleşti»
İkisi birden — Beyin hesabını
ben göreceğim!..

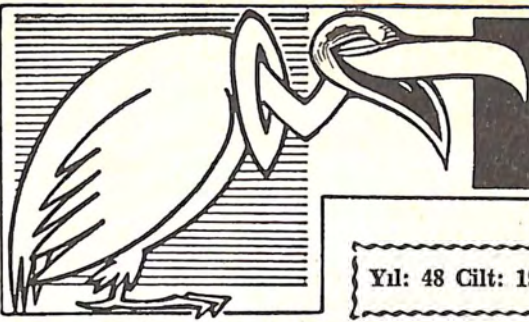
Vasıtanıza ve yolunuza en uygun lâstik Fisk çeşidi arasındadır!

Fisk, piyasanın en yumuşak lâstiğidir.
Sarsıntıları önler, rahat bir yolculuk sağlar.
Fisk, piyasanın en sağlam lâstiğidir.
Terkibinde bulunan Poli-B maddesi sayesinde
çelik gibi bir sağlamlık kazanmıştır.
Fisk, piyasanın uzun yola en elverişli, ağır yüke
en dayanıklı lâstiğidir.
Fisk, piyasanın fren emniyetini en iyi sağlayan
lâstiğidir.
Fisk, savrulmayı ve kaymayı önler.

FISK sağlam yumuşak

(Manajans : 3374 — 154)

Haşim Paşa'dan Profesör Oğuz'a

SU günlerde milli eğitim deyince aklınıza kim gelir?

Atatürk'ün unutulmaz Milli Eğitim Bakanı rahmetli Necati mi?

Köy Enstitülerinin Bakanı Hasan Ali Yücel mi?

Eğitimde devrimin has insanı Tonguç mu?

Yoksa Osmanlı Maarif Nâzırı Hâşim Paşa mı?

Öyle sanırız ki, son yıllarda eğitimin haline baktıkça Hâşim Paşa'dan gayrısını anmak yersiz olacaktır. Çünkü bu Paşa'nın memleket eğitimine hizmetini kimse bilmez, ama bir nüktesini herkes bilir. Nur içinde yatsın, demiş ki:

— Ah, şu mektepler olmasa maarif ne güzel idare ederdim.

Ankara'daki yeni Hâşim Paşa'lar bu vecizeye yeni hikmetler de katıyorlar:

- Ah, şu öğrenciler olmasa..
- Ah, şu öğretmenler olmasa..
- Ah, şu üniversiteler olmasa..
- Ah..

Bir milli eğitim düşünün ki, bir yandan okulsuz çocuk sayısı milyonları aşiyor, öte yandan sınıflar salıkım saçak... Bir yandan üniversitede öğretim üyesi kıtlığı çekiliyor, ö-

te yandan durmadan yüksek özel okul açılıyor... Bir yandan «Teknik öğretime önem vermek» yolunda nutuklar çekiliyor, öte yandan «Her il'e bir imam okulu» sloganı ortaya atılıyor...

Onbinlerce genç üniversitenin kapılarına yığılıyor ve binlerce genç üniversiteden mezun olduktan sonra ne yapacağını şaşıyor. Liseyi bitiren gençler tıp fakültelerinin kapılarında salkım-saçak; sınavlara girerken:

— Acaba kazanabilecek miyim? diye atıyor yürekleri..

Ve diploma almaya yaklaşan tıp öğrencilerinin de yürekleri:

— Doktor olursam ne yapacağım? diye çarpıyor.

Mühendisimizi, mimarımızı, doktorumuzu, teknikerimizi yurt dışına çıkardıktan sonra, milli eğitimde reform düşünüyoruz. Oysa elimizdeki lerden yararlanmasını bilemedikten sonra, yenilerini yetiştirmekte ne fayda var?

Üniversitenin kapılarını her yıl yüzbine yakın genç zorluyor. Sınavlar yapılıyor. Bu sınavlara giren öğrencileri nasıl dağıtıyoruz fakültele-

te yandan durmadan yüksek özel okul açılıyor...

te yandan «Teknik öğretime önem vermek» yolunda nutuklar çekiliyor, öte yandan «Her il'e bir imam okulu» sloganı ortaya atılıyor...

Onbinlerce genç üniversitenin kapılarına yığılıyor ve binlerce genç üniversiteden mezun olduktan sonra ne yapacağını şaşıyor. Liseyi bitiren gençler tıp fakültelerinin kapılarında salkım-saçak; sınavlara girerken:

— Acaba kazanabilecek miyim? diye atıyor yürekleri..

Ve diploma almaya yaklaşan tıp öğrencilerinin de yürekleri:

— Doktor olursam ne yapacağım? diye çarpıyor.

Mühendisimizi, mimarımızı, doktorumuzu, teknikerimizi yurt dışına çıkardıktan sonra, milli eğitimde reform düşünüyoruz. Oysa elimizdeki lerden yararlanmasını bilemedikten sonra, yenilerini yetiştirmekte ne fayda var?

Üniversitenin kapılarını her yıl yüzbine yakın genç zorluyor. Sınavlar yapılıyor. Bu sınavlara giren öğrencileri nasıl dağıtıyoruz fakültele-

te yandan durmadan yüksek özel okul açılıyor...

te yandan «Teknik öğretime önem vermek» yolunda nutuklar çekiliyor, öte yandan «Her il'e bir imam okulu» sloganı ortaya atılıyor...

Onbinlerce genç üniversitenin kapılarına yığılıyor ve binlerce genç üniversiteden mezun olduktan sonra ne yapacağını şaşıyor. Liseyi bitiren gençler tıp fakültelerinin kapılarında salkım-saçak; sınavlara girerken:

— Acaba kazanabilecek miyim? diye atıyor yürekleri..

Ve diploma almaya yaklaşan tıp öğrencilerinin de yürekleri:

— Doktor olursam ne yapacağım? diye çarpıyor.

Mühendisimizi, mimarımızı, doktorumuzu, teknikerimizi yurt dışına çıkardıktan sonra, milli eğitimde reform düşünüyoruz. Oysa elimizdeki lerden yararlanmasını bilemedikten sonra, yenilerini yetiştirmekte ne fayda var?

Üniversitenin kapılarını her yıl yüzbine yakın genç zorluyor. Sınavlar yapılıyor. Bu sınavlara giren öğrencileri nasıl dağıtıyoruz fakültele-

te yandan durmadan yüksek özel okul açılıyor...

te yandan «Teknik öğretime önem vermek» yolunda nutuklar çekiliyor, öte yandan «Her il'e bir imam okulu» sloganı ortaya atılıyor...

Onbinlerce genç üniversitenin kapılarına yığılıyor ve binlerce genç üniversiteden mezun olduktan sonra ne yapacağını şaşıyor. Liseyi bitiren gençler tıp fakültelerinin kapılarında salkım-saçak; sınavlara girerken:

— Acaba kazanabilecek miyim? diye atıyor yürekleri..

Ve diploma almaya yaklaşan tıp öğrencilerinin de yürekleri:

— Doktor olursam ne yapacağım? diye çarpıyor.

Mühendisimizi, mimarımızı, doktorumuzu, teknikerimizi yurt dışına çıkardıktan sonra, milli eğitimde reform düşünüyoruz. Oysa elimizdeki lerden yararlanmasını bilemedikten sonra, yenilerini yetiştirmekte ne fayda var?

Üniversitenin kapılarını her yıl yüzbine yakın genç zorluyor. Sınavlar yapılıyor. Bu sınavlara giren öğrencileri nasıl dağıtıyoruz fakültele-

te yandan durmadan yüksek özel okul açılıyor...

te yandan «Teknik öğretime önem vermek» yolunda nutuklar çekiliyor, öte yandan «Her il'e bir imam okulu» sloganı ortaya atılıyor...

Onbinlerce genç üniversitenin kapılarına yığılıyor ve binlerce genç üniversiteden mezun olduktan sonra ne yapacağını şaşıyor. Liseyi bitiren gençler tıp fakültelerinin kapılarında salkım-saçak; sınavlara girerken:

— Acaba kazanabilecek miyim? diye atıyor yürekleri..

Ve diploma almaya yaklaşan tıp öğrencilerinin de yürekleri:

— Doktor olursam ne yapacağım? diye çarpıyor.

Mühendisimizi, mimarımızı, doktorumuzu, teknikerimizi yurt dışına çıkardıktan sonra, milli eğitimde reform düşünüyoruz. Oysa elimizdeki lerden yararlanmasını bilemedikten sonra, yenilerini yetiştirmekte ne fayda var?

Üniversitenin kapılarını her yıl yüzbine yakın genç zorluyor. Sınavlar yapılıyor. Bu sınavlara giren öğrencileri nasıl dağıtıyoruz fakültele-

te yandan durmadan yüksek özel okul açılıyor...

te yandan «Teknik öğretime önem vermek» yolunda nutuklar çekiliyor, öte yandan «Her il'e bir imam okulu» sloganı ortaya atılıyor...

Onbinlerce genç üniversitenin kapılarına yığılıyor ve binlerce genç üniversiteden mezun olduktan sonra ne yapacağını şaşıyor. Liseyi bitiren gençler tıp fakültelerinin kapılarında salkım-saçak; sınavlara girerken:

— Acaba kazanabilecek miyim? diye atıyor yürekleri..

giriş kapılarında velileri ile birlikte kuyruk oluyorlar... Bir heyecan, bir heyecan...

— Ya kazanamazsa?

Kazanamazsa talihine küssün.

Öğretmenlerimizin hali pür melâli bir başka âlem... Bugün Milli Eğitim Bakanlığında yüzyirmi bini aşkın öğretmen var. Bakanlıkla öğretmen sendikalarının çekişmeleri, tarihteki Muaviye — Ali çekişmesinden beter tohumları eğitim dünyasına ektiyor. Öğretmen kıyımı her gün gazete sayfalarında... Zavallı öğretmenler bir yandan Bakanlığın kıyımına uğrarken, öte yandan iktidar partisinin taşra kodamanlarından yaka silkiyorlar. Oradan oraya sürülen öğretmenlerin Danıştay'dan aldıkları ilâmlar ceplerinde ve imdat çığlığı dillerinde:

— Ey ümmeti Muhammet böyle öğretmenlik yürür mü?

Yürür, ama işte bugünkü gibi yürür.

Köy okullarının ne aracı var, ne gereci; ne haritası var, ne yardımcı kitabı... Çocuklar bilgiye aç, ilgiye aç; bekliyorlar.

Ve bu tablo ortasında Milli Eğitim Bakanı Orhan Oğuz, kendine göre bir Şûra toplamış:

— Reform yapacağım.. diyor.

Reform sevimli kelime...

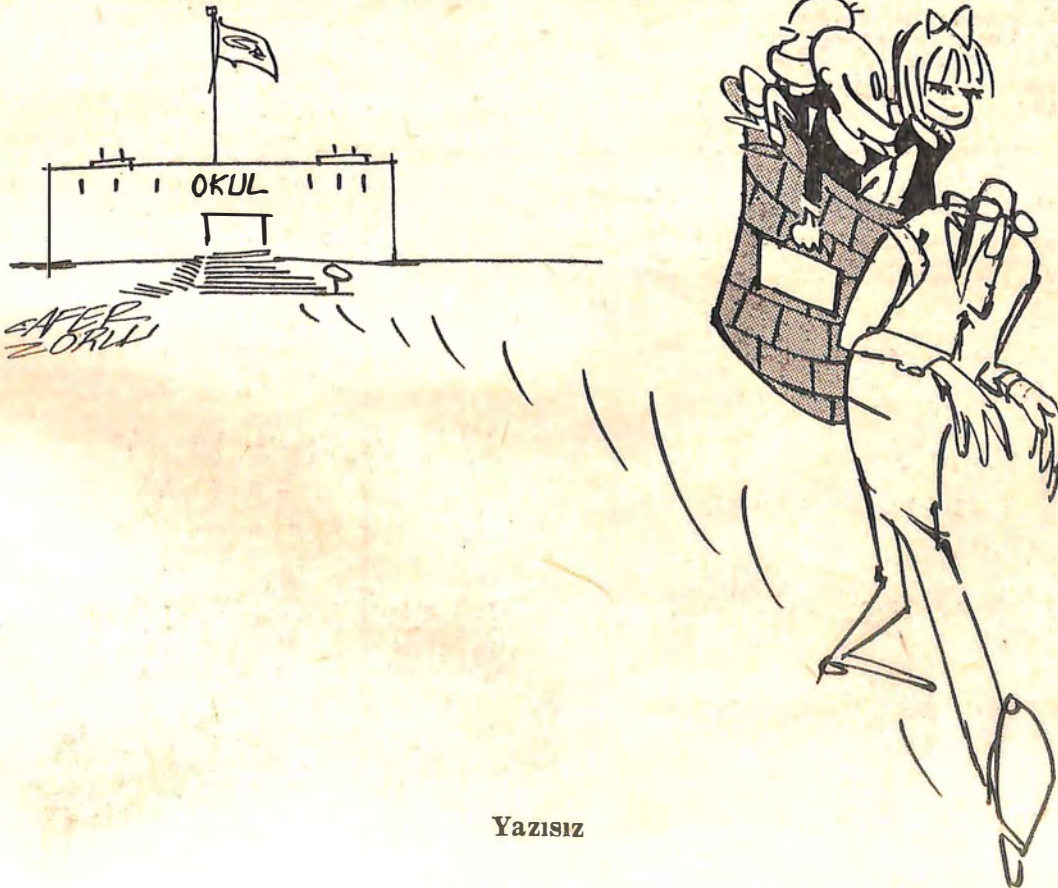
Hoş kelime...

Ne var ki reformdan - meformdan vazgeçtik: önce şu milli eğitimin derhal düzeltilebilecek yerlerinden başlasak, bir gün içinde yapılabilecek işlerin kararlarını alsak, ondan sonra reformdan umutlanabiliriz.

Öğretmenlerine kıyan bir Bakanlıkta reform mu yapılabilir mi? Bizim Bakanlığımızda en büyük reform, öğretmeni düşman değil dost belleyen anlayışın benimsenmesiyle başlayacaktır.

AKBABA

Bazı öğretmenler hammallık yapıyormuş. — Gazeteler —

Yazısız

Yeni Yarışmamız:
BİLEN KAZANIYOR

Bu yarışmaya katılmakla, gülecek, düşünecek, bilecek ve kazanacaksınız. Bütün okurlarımızı ilgilendirecek Büyük Yarışmamız

Gelecek Hafta

AKBABA'DA

Herkes öyle olsa...

Vedat SAYGEL

UYKUSUZ geçen bir gecenin sabahında sarhoş gibi yalpalayarak merdivenden inerken:

— Bre oğlum, unutmada da bari bugün şu fukaracığın işini bitiriver, diye kayınpeder seslendi arkamdan.

Gelir defterindeki bir küçücük hatâ yüzünden vergi dairesiyle başı derde giren oğlu için sözde yardımını istiyordu. Alt tarafı iki satırlık bir dilekçe, bu pürtüzün giderilmesi ne yeterdi ama, unutkanlık işte.

Kafamdaki listeye kayınpiraderin işini de ekleyerek sokak kapısını buldum. Pabuçlarımı giyerken anem seslendi:

— Gelirken öte beri almayı unutma. Evde ağıza koyacak bir şeyler yok vallahi.

Adımı atarken:

— Yemekten önce mi, sonra mı bilmiyorum ama, akşama Salih beyler gelecek, dedi eşim. Artık kıyma mı alırsın, ciğer, yürek gibi bir şeyler mi uydurursun...

İki adım attım atmadım bir komut daha:

— Meyvesiz gelme sakın... — Peki, peki gelmem.

Aman hayırlısıyla şu sokaktan bir çıkayım derken, yine bizimkinin sesi:

— Huu...

Hay «Huu» lar götülsün!

— Ne var?

— Söylemeyi unuttum, çeşmenin yanındaki ayakakabıcı var ya?...

— Eee, n'olmuş çeşmenin yanındaki ayakakabıcıya?

— Çocuğun ayakakabısına gizli pençe yaptırmıştık ya... Onbeş lira da ona verilecek.

Küçük bir memur için ay başı «Dert günü» demektir. Uykusuz bir gece demektir. Eve meyve, sebze gireceğinin; kime ne kadar borç ödeneceğinin mahalle halkı tarafından duyulması demektir.

Her zamankinden daha yorgun, her zamankinden daha isteksiz hem yürüyorum, hem kuruyorum. Kendi kendime, «Fırsatını buldukça insanlığınla övünürsün» diyorum. «Oysa bir bostan beygirinden farkın ne? Yaşamın aynı, görünüşün ayrı... O, bir kuyunun çevresinde bıkmadan, usanmadan, gık demeden dolanır durur, sen aynı yolları teper durursun! Ne var ki onun gözleri bağlı, seninkiler açık. Kırk yıllık ömrünün bütün günleri, hayata atıldığın ilk günün kopyası...»

Caddeye çıktım ki, Allah Allah! Her şeyde bir başkalık var! Akıldan geçenleri sezmiş gibi değişmiş ortalık! Bezgin, yalın insanlara bir canlılık gelmiş, adımları yeri sarsıyor, konuşmaları, gülüşmeleri yankı yapıyor! Taşıtlar daha hızlı gidiyor, esnafın yüzü güllüyor, tezgahlar makinalar harıl harıl işliyor!

Bir yabancı ürkekliğiyle tek başıma kalıverdim doğup büyüdüğüm şehrin ortasında! Bir dolmuşa bindim, taşıt değil, mübarek sanki mahalle kahvesi! Yolcusuyla şöförüyle bir araba dolusu insan belli bir konuyu tartışıyor.

Olağanüstü bir şey oldu desek, yok. Konuşmalar da hep, insanlığın kurtulması, düzenin değişmesi, ahlâklî vatandaşların çoğalması üzerinde oluyor.

Durup durup taze bir güçle konuşmaya katılan, birkaç kelime de bir:

— Bu çok büyük bir olay, diye hayran hayran mırıldanan yolcuya ne olduğunu sordum.

Elindeki gazeteyi uzatarak o da bana sordu:

— Okumadınız mı? Kapının dibindeki yolcu, gazeteyi

uzatandan önce davrandı:

— Efendim, çökme durumundaki bir yapının kullanılabilir halde olup olmadığı hakkında bilirkişi seçilen bir mühendis önce arkadaşlarının isteğine uyarak «Kullanılabilir» raporu vermiş, sonra da vicdanının sesine uyarak «Ben görevimi kötüye kullandım, cezalandırılmamı istiyorum» diyerek kendini savcılığa ihbar etmiş! Düşünün, hâlâ ne temiz ahlâklî insanlar varmış aramızda...

Yanımda oturan:

— Aferin adama, dedi. Üstelik olayı duyarak kendisiyle görüşmeye gelen gazetecilere, «Cezaevine girmek için bütün hazırlıklarımı tamamladım. Yargıç beraatime karar verse bile, hüküm giymek için elimden geleni yapacağım» demiş. Adamdaki vicdan doğruluğuna bakın siz!

Şoförün yanında oturan:

— Bir kişinin dürüstlüğünden ne çıkar, dedi. Her sokakta bir milyoner türeteceğine, ahlâklî insanların sayısını çoğaltsan, gör bak huzursuzluk, aksaklık diye bir şey kalır mı memlekette!

— Her şey yavaş yavaş olur âbi, dedi şoför. Bugün mühendisin bir ahlâklısı çıktı. Yarın doktorun ahlâklısı çıkar, genel müdürün ahlâklısı çıkar, gül gibi olur memleket.

İçime bir sevinç yayıldı, sönen umutlarıma bir canlılık geldi ki, sormayın. «Bu millet adam olmaz» diye düşünenlerin, «Gemisini kurtaran kaptandır» diyerek kişisel çıkarlar peşinde koşanların felsefeleri iflâs etmişti demek! Bu millet, ahlâklî yurttaşlarının çoğalmasıyla bal gibi adam olurdu! İşte gazeteler... Vicdanı ağır basan mühendisin davranışı, umutsuzluğa düşenlerin suratlarında bir tokat gibi patlamış, herkesi gelecekte ümitli yapmıştı. İşte örneği: Diğer günler yüzü gülmeyen, ağzından tatlı bir söz çıkmayan şoför vatandaş bile ne gileç olmuştu. Hele ağzından lâf değil, bal akıyordu sanki. Aşk ile, şevk ile karınca yuvasını andıran caddede gazı köklerken:

— Zaten düzensizliklerin nedenlerini ahlâkta arayacaksınız âbiler, di-yordu. «Asayiş kötüye mi gidiyor? Bu, toplum ahlâkında gerileme olduğunu gösterir. Ahlâklî insan hır-

sızlık yapmaz, adam soyamaz, silâh taşımaz, onun bunun malına namusuna göz koymaz! Piyasada mal darlığı mı var? Bu, ticarî ahlâkın zayıfladığını gösterir. Zira ahlâklî bir tüccar hiçbir zaman stok yapıp piyasada darlık yaratmaz. Resmî dairelerde haraç mı var, rüşvet mi var?...

Sonunu dinleyemedim. Fikir birliğinin verdiği yakınlıkla:

— Müsait bir yerde beni indirebilir misiniz? dedim.

Ne kafa tuttu, ne ağzını bozdu: — Hay hay bey âbicim, deyip çekti yolun kenarına arabayı.

Bir ikibuçukluk uzattım, geriye bir lira çevirdi. Yüzümü kızartarak:

— Bir lira alacaktınız, dedim.

— «Saygısızlık mı var, vurgun mu var» diye konuşmasına devam eden şoför:

— O senin dediğin asma kabağı! diyerek gümbedek çekti kapıyı. Sabah sabah insanın kafasını bozmasanız olmaz!

Gazete haberinin yarattığı sevinç, şoföre duyduğum öfkeyle daldım daireye. Konu, yine kendini savcılığa ihbar eden mühendis! Kahveciye bir çay söyleyip, kayınpiraderin dilekçesini yazmak için geçtim maki-nenin başına. Çaydan önce kahveci-nin sesi geldi:

— Kazeteyi okudun mu ağbey?

Başımı salladım. Çayı verip çıkttı yanıma:

— Ne yaman adammış ama...

Mutlulukla düzelttim cümlesini:

— Yaman değil, iyi ahlâklî dürüst bir insanmış. Vicdanı, yiyeceği ce-zadan ağır basmış.

Dilekçeyi katlayıp cebime yerleş-tirdim. Çayımı ayakta yudumlarken şoförün çevirdiği lirayı uzattım.

— Eee, adamın içinde Allah korkusu var ağbey. Hâlâ yiyecek ek-mek bulabiliyorsak böylelerinin sa-yesinde...

Paranın üstünü bıraktı avucuma. Saydım, altmış kuruş.

— On kuruş eksik.

— Hani ağbey, diye yapıştı para-lara. Kırk kuruş çay. Ahan bu elli, ahan bu altmış...

— Otuz kuruş değil miydi çay?

— O evveliydi ağbey... Şincik ver-giler yükseldi ya...

Yarı sevinçli, yarı öfkeli daldım

Yangından Korunma Haftası düzenlendi. — Gazeteler —

Yazısız

Ortak konu, yine mühendislik örnek daraniş... Sokuldu bizzim kayınpiraderin defterine el koyan memurun masasına. Benden önceki müracaatçıya ahlâk konusunda konferans veriyor. Neyse onun işi bitti, döndü bana:

— Çok, çok dürüst, çok anlamlı bir daraniş değil mi?

Aklım dilekçeye alacağım cevapta:

— Evet, dedim. Gerçekten büyük bir olay.

Dilekçeyi bıraktı önüne:

— Efendim, zaten ülkece bu duruma düşmemiz ahlâk zayıflığından değil mi? Bir toplumda ahlâk olsa, yasalara saygısızlık olmaz. Vergi kaçakçılığı olmaz. Vurgunculuk, istifçilik olmaz. Kavga olmaz, gürültü olmaz, haraç rüşvet olmaz. En önemlisi post kavgası olmaz! Dolayısıyla memlekette mal sıkıntısı olmaz, yönetici sıkıntısı olmaz ve dünyanın en ileri ülkelerinin arasına gireriz. Göreceksiniz yine de lâıyk olduğumuz yeri alacağız. Ama er, ama geç!

— İnşallah.

Dilekçeye göz gezdirdi:

— Oluğça pürüzlü bir mesele bu...

Düşünce birliği bizl iyice kaynaştırdı ya:

— Canım ben de memurum, dedim. Her şey sizin elinizde... Hani çocuk suçlu olsa...

— Valla ne yapacak bilmem ki...

— Yapıverin şu garibin işini...

— Olur ama...

— Biz de sizin bu iyiliğinizin altında kalmayız.

Bir daha, bir daha okudu, telgraf ücreti hesaplayan PTT memuru gibi ücreti fışıldadı:

— Olur ama, bir ikibuçukluğunuz gider.

Utandım da, masanın altından bir beşlik uzattım. Sordu:

— Bu ne?...

— Bozuk yok da... Üstü sizde kal-sın.

Parayı herkesin gözü önünde pat diye masaya atıp:

— Arkadaş, memura rüşvet teklif etmek suçtur! diye bağırarak fırladı yerinden.

Millet üşüştü başımıza. O hâlâ ba-ğırıyor:

— Bu ne, bu? Ahlâksızlık değil de ne bu! Polis mi çağırayım yâni?

Araya girenlerin ricasıyla elinden kurtulup daireden çıkarken:

— Neyse geçmiş olsun bey, dedi odacı. Bu kadar yumuşak hiç kimseye davranmamıştır Fethi bey. Dilenciye sadaka mı veriyon?

— Kardeşim meselenin içyüzünü bilmeden konuşma, dedim. O, ikibuçuk istedi, ben beş lira verdim. Kötü mü etik yâni?

— Kötü değil, yanlış ettin, diye gönlümü aldı. Bura dilliyen ikibuçuk demek, iyiyüz elli panginot demektir gardaş.

Bir sinir bozukluğuyla girdim mahalleye. Alınacakların yarısından çoğu uçup gitmişti kafamdan. Akşama misafir var demişlerdi. Sonra?...

Gelirken bir şeyler al demişlerdi. Sebze ciye daldım. Karpuz seçen bir müşteriye gazetelere konu olan mühendisten bahsediyor, ahlâk üzerine nutuk çekiyordu. Beni kav-gadan çıkmış bir kimsenin perişanlığıyla görünce:

— Hayrola âbi, dedi, sen bir şeye bozulmuşsun.

— Sorma, dedim, bugün tersimiz-den mi kalktık, ne...

Bir iskemle çekti altına:

— Otur şuraya, bir nefes al bakalım...

Oturdum.

— Çay, kahve?...

— Zahmet etme.

— Zahmeti neymiş âbicim, emret.

— Eh, bir çay olsun bari...

Seslendi kahveciye.

— Eee, anlat şimdi bakalım.

Karşılaştığım olayları bir bir anlattım.

— Vay anasını, dedi, ahlâk, vicdan diye bir şey kalmamış insanlarda be! Herif hem alenen rüşvet istiyor.

diyor ha? Pes valla! Pes valla! Kurban olduğumun mühendisi... Adam dediğin öyle olacak işte. Kantara koydun mu, vicdanı altı okka çekecek!

Kalktı yerinden:

— Bütün kabahati hükümete buluruz, diyerek başladı uzattığım listeden kendinde olan malları hazırlamaya. İnsanlarda ahlak olmadıktan sonra hükümet ne yapsın?

Domatesi tartıp çekti kenara. Saldırdı üzüme:

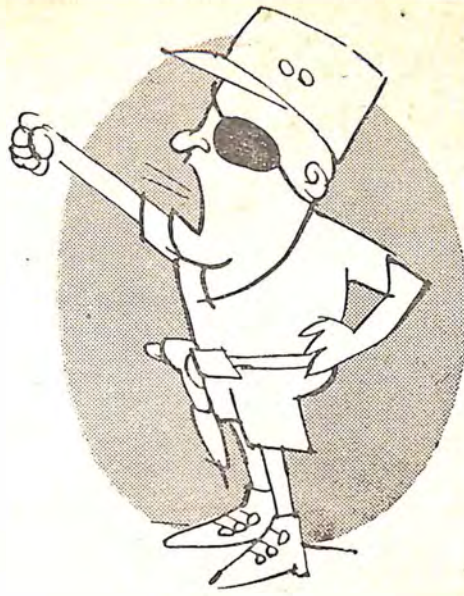
— Allah için adamlar ellerinden geleni yapıyorlar. «Bu memleket sizin. Nerede iş bulursanız, orada çalışın» diyorlar ama hani, çalışın var mı? «Sun'i yokluk yaratmayın» diyorlar, hani mal var mı?...

Suları akan üzümle domates kâğıtlarını yükledim, evin yolunu tuttum. Kapıdan girerken:

— Mühendisi okudun mu? diye karşıma çıkan karım, bunun gibi beş on insan daha çıksa... derken paketleri elimden atıp:

— Yedi bayram anamız ağladı! diyerek olduğum yere yığıldım!

Vedat SAYGEİ

Moşe Dayan...

Boşa dayan!..

RÖPORTAJLARDA sık sık sorulan bir soru vardır: — Ömrünüz boyunca en çok etkisinde kalmış olduğunuz insan kimdir?

Kendi hesabınıza bunun cevabını düşünün bakalım. Kolay değil bulmak.

Ben geçenlerde kendi hesabıma cevabı araştırdım. Tanımış ya da kitaplarını okumuş olduğum etkileyici kişiler ve adlar bir bir geçtiler gözlerimin önünden. Öğretmenler, profesörler, generaler, devlet adamları, düşünürler, sanatçılar, çarpıcı kadınlar...

En çok etkisinde kalmış olduğum kişi hangisiydi bunların? Sonunda karar verdim ki hiçbirisi değildi.

Kimdi, biliyor musunuz?

Dadım.

Evet, ömrümün ilk beş altı yılında eline bırakılmış olduğum o cahil kadıncığa duygularımın biçimlenmesinde annemden babamdan bile büyük rol oynamıştı. Sebebinin anlamak da güç değil: Ciddi ciddi konuşurdu benimle.

Onun dışında karşılaştığım bütün büyükler acayip sesler çıkarak üstüme saldırır, yanaklarımı sıkar, hoşuma gideceğini sandıkları abuk sabuk lâflar ederlerdi. Öyle davrandıkları için de hepsine iri gövdeli, minik beyinli birer muzır yaratık gözüyle bakardım.

Gerçek düşünce ve duygularımı bana anlatmaya çalışsan, cevaplarımı dinleyen, hiçbir tepkimi alaya almayan tek büyük dadımdı.

İşte o yıllar boyunca ondan dinlemediğim sözler kafamın içine en silinmez izlerle kazınmış olanlardır.

YELPAZE

DEEEH!..

Çocukluktaki her şey gibi o konuşmalarda lafı edilen kişiler ve durumlar bugün pertavsızdan geçmişcesine iri ve yampiri görünür gözümde. Ama elimde değil: en önemli konularda bile bazan aklıma kitaplardan, kurallardan, düşünürlerin yargılarından önce dadımın bir sözü geliverir.

Sosyal alanda bir haksızlık örneğiyle karşılaştığına mı inandı? Hemen derin derin içini çeker, başını sallayarak söylenirdi:

— Aaaah ah, n'olacak, zengin arabasını dağdan aşırır, fakir, ovada yolunu şaşırır!

O yıllarda benim için «dağ» arası sıra yamacına çıktığımız Çamlıca tepesi, «ova» da evimizin yakınındaki büyücek düzlüktü. «Zengin» deyince gözümün önüne komşu Salacak Parkının sahibi yaşlı ve miyop avukat gelirdi. Kafamdaki «fakir» tipleri ise her gün balıç kapısını çalan sokak satıcılarıydı.

Bunlardan biriyle —galiba zerzevatçı— alıaptık pek. Bazan arabasına binip köşe başına kadar gitmeme, hattâ atın dizginini tutup deh diye bağırma izin verirdi. Koskoca küfeleri tek eliyle kaldırarak kadar kuvvetli, atına tek kelimeyle söz dinletecek kadar da akıllıydı. Böyle üstün özelliklerine, çok da çalışmasına rağmen niçin üstünün başının yırtık pırtık olduğuna akıl erdiremezdim.

Hele dadımın «Zengin arabasını dağdan aşırır, fakir, ovada yolunu şaşırır» sözü gözümün önu-

ne büsbütün anlaşılmaz bir tablo getirirdi:

Komşumuz miyop ve yaşlı avukat voleybol ağından top aşırır gibi Çamlıca tepesinin üstünden kocaman bir arabayı atlarıyla birlikte aşırıp duruyor boyuna... Cin bakaşlı, dev yapılı dostum zerzevatçı ise bizim evin arkasındaki düzlükte yolunu şaşırmış, avanak avanak dolaşmakta... Olacak iş miydi bu?

Tablodaki mantık tersliği ve haksızlık o kadar içime işlemiş ki, bugün ne zaman o türlü bir çarpıklık örneği görsem Anayasadan, toplum adaleti kurallarından, sosyalizm teorisinden falan önce dadımın sözünü hatırlayıp gülümsüyorum.

İşte, dünya ajansları bildiriyor: Ege Denizindeki özel adasında 4 Mayıs gecesi sert bir tartışmadan sonra karısını yatağında ölü bulduğunu bildiren, cesette görülen yara berelerden ötürü namuslu bir savcının ısrarıyla cinayet suçundan hakkında soruşturma açılan mültimilyoner Yunan armatörü Stavros Niarkos özel bir «adalet» kurulu tarafından temize çıkarılmıştır.

Tesadüfe bakın ki, Yunanistan'ın albaylar yönetimi daha hu temize havale kararı çıkmadan çok önce Niarkos efendiyle milyarlarca Türk liralık çapta bir iş anlaşması imzalamıştı...

Hooop, aştı Çamlıca'nın üstünden çift beygirli bir araba!

Ne arabası, 300 bin tonluk bir tanker aştı...

Ama şaşacak ne var? Yeni bir şey mi bu?

Siz hiç âdi suçtan idam edilmiş milyoner duyduunuz mu? Bırakın milyoneri, mahkeme kararıyla ahrete yolcu edilmiş bir tek yüzbiner, onbiner biliyor musunuz?

Yok, değil mi?

Neden peki? Hiç mi âdi suç işlemez bu zevat? Yoksa onların her türlü suçları büyük avukat yazıhaneleriyle resmi dosyalar arasında öğütölüp mis kokulu sevap sislerine mi karışır?

İşte, İlhan «Pencere» de açıklıyor:

Şellefyan adlı bir düzenbaz Türkiye'de üç siyasi devrin ticarî kaymağından sebeplendikten, iktidar değişikliklerinde karışık roller oynadıktan, sayısız dalavereleler çevirdikten sonra hiçbir hesap ve sorgu süzgecinden geçirilmeden yurt dışına koyveriliveriyor...

Hoooop, alın bir araba daha!

İşte... Ama örnekleri ne diye uzmatalı? Bu araba geçitinin ne başı bellidir, ne sonu.

Bir yandan bu nallar ve tekerlekler bulutları ezedursun, öbür yanda her biri benim zerzevatçı dostum misali eli ayağı tutar, ağız konuşur, gözü bakar yirmibeş milyon kişiden kurulu bir kitle, Anadolu yaylaları ve ovalarında yolunu şaşırmış, şaşkın şaşkın dolaşmakta...

Ne kadar da ileriye gören bir kadınmış benim dadım! Şimdi sağ olsaydı da biraz daha konuşsaydık...

Ama sağ olmazdı ki. İleriye gördü de ondan öldü her halde.

Refik ERDURAN

İstanbul amblemi halka tanıtılacak. — Gazeteler —

— Tanıştığımıza memnun oldum!..

Karsılama Töreni

MUZAFFER İZGÜ

KAYMAKAMIN emri gelince, köyün ileri gelenleri bir ön toplantı yaptılar. Muhtar:

— Arkadaşlar, dedi, bu gelecek olan Alaman Hır (Herr) Hans ile avradı Grav (Frav) Terazi (Tereza), köv galkınmasının Alaman yardımı müşaviriylemiş. Eğerkim biz, Hır Hans ile Grav Terazi'yi bi eyi garşıarsak, bizim kövün tulisdik yön-den galkınması işden bile deelmış. Alaman hökûmatına bi rapor salar-larmış, ondan sona da Alaman mar-kaları su gibi akarmış köve. Dedi ki gaymakam beg, onun için dedi, bu garı gocayı çoh bi eyi garşılayın, sonam da galkının dedi.

Azadan, Avrat Memet:
— Gendileriynen beraber itleri de mi geliyor mıkdar? diye sordu.

— Ne iti? dedi muhtar.
— Ağnadık, o has epmek gibi de-diğin şey Alaman herifi, terazi de-diğin şey de avradı, bu hır'nan, grav'ı ağnamadık... İt mi bunlar?

— Lan oğlum ben ne bilirim be! Gaymakam beg hır dedi, ben de hır diyom, gaymakam beg grav dedi, ben de grav diyom. Herifin ismi iki dene işde, nasıl ki seninkisi Memet Ali'ye, bununkisi de Hır Hans... Nasıl ki, bizim avradın adı Şerife Dudu ise, bunun avradının adı da Grav Terazi... Şindi siz onu bunu boşverin de, biz bunları nasıl karşılayacağız, onu deyin.

Fırlak Şakir:
— Başbakanı garşıladığımız gibi garşılarık, dedi.

Meses Recep:
— Ne yâni, elin gâvuruna dört de-ne gurban mı keseceğiz? diye itiraz etti.

— Ne ya, dedi Fırlak Şakir. Bak-sana ne diyor mıkdar, bizim kövün tulisdığı herifin galeminin ucunday-mış. Bi hı dedi mi, tamam, Alaman markaları kövde gol geziyo...

— Eee, Başbakan da hı demedi miydi?

— A gadın oğlum, o politikacı, bu tulistci...

Muhtar:
— Arkadaşlar, dedi, bu fikir çok bi güzel. Bi gurban kesersek, bi mis-li, iki gurban kesersek iki misli, üç dene kesersek üç misli galkınma gredisi alınır. Hem ne ki, ganı dı-şarı, eti içeri, böyle gurban kesmiye can feda. Yesin etini kövlüler...

Fırlak Şakir:
— On dene kesek, dedi.
Kızdı Avrat Memet:
— Ula nerde hayvan, nerde para, fırlama?...
— Dana da kesek...

Muhtar:
— Arkadaşlar, garar verilmişdir, diyerek ayağa kalktı. Üç goyun, iki dana keseceğiz. Ve böylece kövümü-zü beş misli tulisdik edeceğiz. Şin-cik, tören mesarifinin salmasını sa-liyom... Fırlak Şakir, yirmi lira...
Fırlak, yirmi lirayı duyunca, fır-layıverdi:

— N'ediyon mıkdar? diye.
— Ulan ben otuz verecem ya...

— Sen mıkdersin...
— Hadi hadi, yazdım bile. Yarın evini mötel yapınca, bin misli çık-a-rın bu parayı.

— Mötel ne ki mıkdar?
— Mötel demek, ötelin gülcük gar-daşı demekdir...

Bir hafta içerisinde paralar top-landı, koyunlar ve danalar satın a-lındı. Ve bu arada kaymakama ha-ber salındı:

Gurbanlar hazır, diye.
Kaymakam:

— İyi, çok iyi, dedi. Belki Hans ve hanımı yemezler ama, siz yine de bizim için yemekler hazırlayın. Yanımda jandarma kumandanını, mal müdürünü, tapu müdürünü, hü-kümet doktorunu getireceğim. Ayrın bol olsun, zerde de hazırlayın, içki olmasın, bira olsun... Elçi:
— Başlıdüne beyim, dedi.
— Siz bizi salı günü bekleyin!...

Salı günü, sabahtan ocaklar yandı. Pılâvlar, zerdeler, ayrılar hazırlandı. Köy yolunun girişinde de, tam üç kez kurban kesme provaları yapıldı. Ellişer metre ara ile önce ilk üç koyun kesilecek, sonra yirmibeş metre ara ile danalar kesilecekti. Bu arada köylü de hep bir ağızdan:

— Dost Almanya, diye bağıracaktı. Önce muhtar öne çıkacak, ilkin Hır Hans'ın, sonra da Grav Tera-zî'nin ellerini sıkacak ve Almanca olarak:

— Vil kommen, diyecekti. Zavallı muhtar, kaymakamın bu emrini yerine getirmiş olmak için bu Almanca «Hoşgeldiniz» i ancak iki günde ezberleyebildi. Bir taraf-tan da köylülere iyice caka satma-ya başladı:

— Ula Alamancayı da bişey sanır-dum be! İnsan iki günün içinde öğ-reniveriyor namussuzum... Vil kom-men... Vil kommen... Çok kolaymış be...

Salı günü, kaymakamlık cipiyle, arkasındaki ziraatın pikabı uzaktan gözükünce, muhtar:

— Hadi ula geliyorlar, herkesler yerini alsın! diye bağırıldı.

Herkes yerini aldı. Tüm köy ço-cukları, şimdiye dek herhangi bir ecnebi görmedikleri için, sanki bi-raz sonra cipin içinden dört kollu, dört ayaklı garip bir yaratık çık-a-cakmış gibi, en ön sırayı almışlar-dı...

Muhtar onları kişeledikçe, onlar daha çok sokuluyorlardı ön tarafa. Bıçaklar pırıl pırıl bilenmiş, her kurbanın başında bir burma bıyık-lı, sabırsızlıkla cipin durmasını bek-liyorlardı.

Nihayet, cip geldi ve durdu. İçin-den çöp bacaklı, kısa pantolonlu, gözlekli, elmacık kemikleri buruş-muş kestane gibi bir adam indi, Hans... Onun ardından karısı Tereza indi, mor damarlı bacakları, pos-tal biçimi ayakkabılarıyla... Köylü-

de şaşkınlık... Bereket, onların ar-dından inen kaymakam, muhtara:

— Hadi ne duruyorsun muhtar, dedi de, muhtar kendine gelebildi. Gelebildi ama, bir anda unuttu-ver-di «Vil kommen» demesini... Aklına fil geliyor, vil gelmiyordu...

— Fil fil, dedi iki kez, kaymakam-ın yüzüne baktı. Kaymakam:

— Vil kommen, deyince, muhtar:
— Vil kommen vil kommen! diye bağırıldı. Her ikisinin ellerini sıkı-tı.

Hans bir şeyler söyledi ama, ne muhtar anladı, ne de köylü. Muhtar, köylülere işaret etti:

— Bağırın ula ne duruyonuz?
Köylü, hep bir ağızdan bağırıldı:
— Dost Alamanyaaa!...

İşte tam o sırada, ilk bıçak indi koyunun boğazına Koyun bir debe-lendi, iki debelendi, boynundan ok gibi bir kan fışkırdı, tam Alman'ın karısının üzerine. Tereza, şöyle bir sendeledi, gözlerini kapadı, kocası-nın koluna zorla girebildi. Görme-mişt ki bu yaşa dek ne Tereza, ne de Hans böyle cart diye kıtır kıtır bir hayvanın boğazlandığını...

Elli metre yürüdüler. İkinci köy-lü de, deh etti bıçağı hayvanın bo-ğazına. Tereza, kesik kesik soluma-ya, Hans ise, titremeye başladı. Bir parlayan keskin bıçağa baktı adam-cağız, bir debelenen hayvana, elin-de olmaksızın elleri kendi boğazına gitti...

Güçlkle elli metre daha yürüdüler. Bir bıçak daha parladı, bir ko-yun daha debelendi. Eh, az kalmış-tı artık Hans'ın da düşüp yerlerde debelenmesine. Hele Tereza, sanki uyrgezer gibiydi. Kocası onu tut-masa, çoktan düşüp bayılacaktı.

Muhtar, onların bu durumlarını gördükçe, kaymakama:

— Beyim vallaha Alamanlar, garşı-lama törenimizi görünce zevkten se-fertasına döndüler, bizim tulisdik ta-mam, diyordu.

Hans da Tereza da, zor yürüdüler yirmibeş metreyi... Yerde kocaman bir dana, palabıyıklı birinin elinde kocaman keskin bir bıçak... Bıçak, bir parladı, bir söndü... Dananın da işi tamam... Bu arada Grav Tereza'nın da işi tamam oldu. Düştl ba-yıldı kadıncağız... Hans ise, palabı-yıklının üzerine doğru geldiğini gö-rünce, ayaklarının güçlü oranında, geldiği tarafa doğru tabanları yağ-ladı...

Bir müddet, kaymakam ve köylü-ler ne olduğunu anlayamadılar. Muhtar'a kalsa, o:

— Kadın memnunlğundan düşüp bayıldı, herifse, hemen raporu ara-badan alıp altına imzayı basmaya getdi, diyordu. Ama, Hans, arabala-rı iki boy geçip canhıraş sesler çı-karak uçunca, kaymakam, muhtar ve köylüler adamın arkasından koşmaya başladılar.

— Ula arı sokmasın bu herifi? di-yordu muhtar.

— Yok, ula, diyordu Fırlak Şakir, sıkışmışdır belkim, gâvurlar kenefe böyle türkü çığıra çığıra giderler-miş...

Zavallı Hans, canını dişine tak-mış, tarlaların, keseklerin arasın-dan, düşe kalka kaçıyor ha kaçıyor-du... Zorla yetiştiler ardından. Kaymakam, Almanca:

— N'oldu bay Hans? dedikçe, Hans, kaymakamın eline koluna sa-rılıyor:

— N'olur söyle onlara, kıymasın-lar bana, Almanya'da dört çocuğum var, beş de torunum, onlara acısın-lar, diye yalvarıyordu...

Muzafer İZGÜ

Güreş çiftlikleri kurulacak. — Gazeteler —

Yazısız

PAZARTESİ

Ortadoğu notları :

Şu Arap dostlarımızı daha iyi tanımak, okurlarımıza daha iyi tanıtmak için bazı özelliklerini sıralayalım diyoruz ama, mübareklerin günlük gününe, saati saatine uymuyor ki...

Tam, «Uysaldılar» demeye hazırlanırken bir de bakıyorsunuz, hiç yüzünden komşularıyla kanlı bıçaklı olmuşlar!

Fikir değiştirip tam, «Öfkesi burunda bir ırktır» derken bakıyorsunuz kavgayı gürültüyü kesip neşeli bir yalelli tutturmuşlar!

Anlayacağınız, coşmaları da, küsmeleri de an işi...

İşte bu bir anlık öfkenin kurbanı oldu ellibin kişi!

Biliyoruz, siz bu satırları okurken, dünyaya endişeli dakikalar yatan Ürdün iç savaşının izleri, zihinlerden çoktan silinmiş olacak belki.

Fakat suç bizim değil ki...

Tekniklerimiz ayrı... Akbaba yedi günde hazırlanıp satışa çıkıyor, onların en uzun savaşı sekiz gün tutuyor.

Bu durum ayrıca bizde kuşku yaratıyor.

Acaba Arap dostlarımız gerçekten harb mi ediyor, AKBABA'yla rekabet mi yapıyor?

Çatışma, imzalanan anlaşmayla sona erdi ya... Nedeni tartışılıyor şimdi. «Arap ülkeleri arasındaki fikir uyumsuzluğundan çıktı» diyor, «Batı'nın parmağı var» diyor, «Ürdün'ün amaca aykırı tutumundan çıktı» diyor.

Oysa bize göre hiçbiri değil. Ortaklaşa üç uçak kaçırıldılar, sıra ganimeti bölüşmeye gelince karakolluk olup çıktılar!

Ve gazeteler Dışişleri Bakanlığı-muz tarafından Amman Elçiliğine su ve mum gönderildiğini yazarlar-ken, Arap dünyasının büyük lideri Nâsir kalb sektesinden öldü!

Kimbilir, gerçekten değerli devlet adamı belki de, çatışma bittikten iki gün sonra elçiliğimize ulaşan yardım sandığından çıka çıka bir bardak suyla iki mum çıktığını gördü!

— Ekmeğe zam yapıldı. —

SALI

Sarmısağa paydos!

Demirel, Eskişehir'de tüccar ve sanayicilerle yaptığı toplantıdan sonra, lükse kaçan vatandaşın vergi vereceğini açıklarken, geçen yıl 20-22 lira arası satışa çıkan pastırma, 44 lira fiyatla vitrinlerde gözüktü.

Haydi alın da yiye bakalım!

Hani pastırmadan geçtik, üç kurşukluk cacığa da hasret kalacağız bu gidişle...

Malûm, cacığın sarmısağı; sarmısağın yedi mahalleden duyulan koku var.

Yemesen, can çeker, gönül arar. Şeytana uyup iki kaşık aldın mı da, vergi memuru yakalar!

Lüks vergisinden kurtulmak için «Pastırma yemedim, cacık içtim» diye uğraş dur artık.

Eloğlu dinler mi? «Cacık içeceğine pastırma yeseydin kerata» der, hemen şıpın işi cezayı keser!

Oysa günümüzde 44 liralık pastırmayı yemeye kaç babayiğit cesaret eder?

ÇARŞAMBA

Bulmuşlar ya...

Dünyanın en acayip «Şey» ini bulmak amacıyla yola çıkan 7 Fransız genci Türkiye'ye gelmiş.

Allah bilir Türkiye'yi buldukları yetmiyormuş gibi üstelik, o dünyanın en acayip «şey» ini bulmak için de ayrıca emek harcayacaklar.

Bâri Fransızca bilen biri çıksa da, hayrına sevabına aramakta oldukları acayip «şey» in zaten üstünde bulunduklarını anlatsa.

Bizden daha acayibi bulunur mu? Tarım ülkesi olduğumuzu söyleriz, arpa, yulaf, buğday sıkıntısı çeke-

riz.

Sanayileşiyoruz deriz, getirttiğimiz ithal malı parçaları burada monte ederiz.

Her gün yeni bir fabrikanın temelini atar, yeni bir tesisin kurdelesini keseriz, yılda yüzbinlerce işçi ihraç ederiz.

İş atmaya geldi mi, «Allaha şükür her şeyimiz var» deriz, bir kaşık ödünç margarin bulmak için kapı kapı gezeriz!

Üstelik bütün bunların adına, plânı, sistemli, süratli kalkınma deriz.

Piyasaya Altınbaş çayı çıkarılacak. — Gazeteler —

Yazısız

PERŞEMBE

Dert sahibi ne yapsın?

Ege köy taarruzuna çıkan Ecevit'in dertlere cevap vermekten sesi kısalmış.

Eee, bu kadar olacak beyim... Dert bu...

Akil verenin sesini kısar, bizzat çekenin iflahını keser!

CUMA

Huy edindi

Tamirciye götürülen eşki bir kol-tuğun içinden 2.500 lira çıkmış.

Eskiden böyle değildi bizim paramız. Son yıllarda huy edindi.

Bir zamanlarmış o ceplerden şingir şingir ses çıkartması, cüzdanın içinde gıcır gıcır durması.

Plânlı devreye girmemizden sonra ele avuca sığmaz oldu. Cep, cüzdan çoktan unutuldu, kâfir gazoz kapaklarıyla talih oyunlarına kondu. Ruletti, totoydu derken, eski koltuklara kadar girdi demek!

CUMARTESİ

Bekliyoruz

İstanbul'da yeni bir salgının milleti yatağa düşürdüğünden söz ediyor gazeteler: Balkan Gribi!...

Şimdi Sağlık Bakanımızın alıştır-gımız uyarısını bekliyoruz: «Balkan gribinden korunmak için terkos suyu içiniz!»

İlaç yokluğundan mıdır, ilaçların kalitesiz olduğunun kendilerince de bilindiğinden midir ne, reçetesi hiç değişmez mübareğin.

Gelen, sarılık mı?

Öğüt hazır: «Terkos suyu içiniz.»

Kolera mı?

Kullan aynı reçeteyi: «Terkos suyu içiniz.»

Asya gribi mi?

En iyisi, terkos suyu...

İşte, şimdiki de Balkan gribi...

Haydi sayın Bakan, bekliyoruz... Ne var ki, beklediğimiz reçete değil, ilacın kendisi. Lütfen bir yudum su bul, terkos içmemiz gerekiyor mademki!

PAZAR

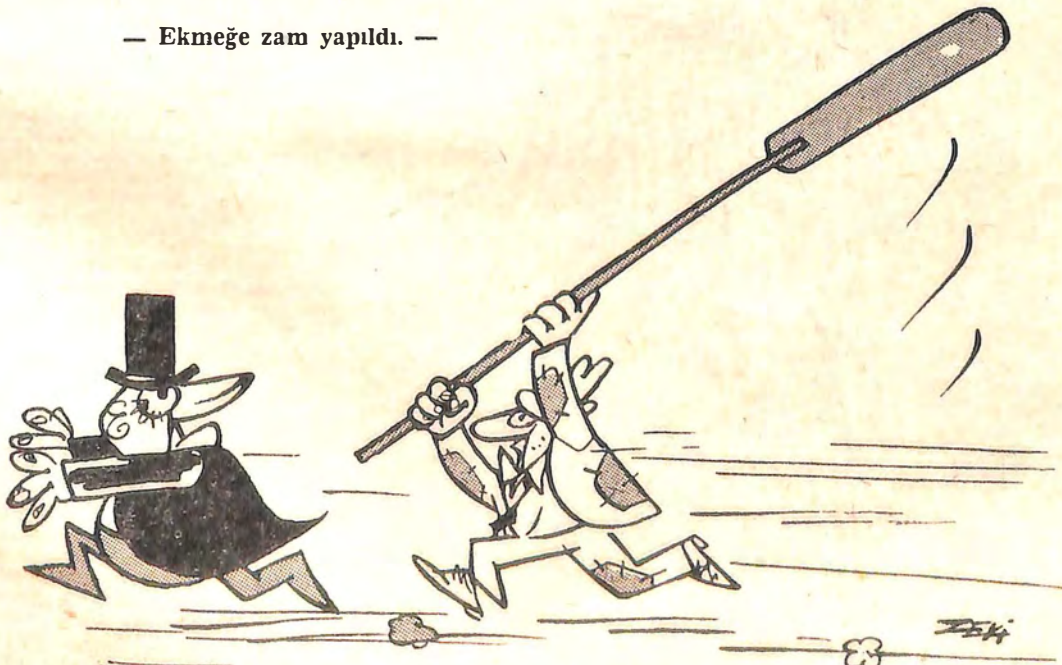
Ne yapsak?

Dünya Bankasının açıklamasına göre nüfusa kayıtlı her Türk vatandaşının yabancı ülkelere 9.271 lira borcu var!

Ne yaparsın şimdi?

Nüfustan kaydını düşürmeye mi bakarsın, borcu yarıya indirmek için ülke nüfusunu iki katına çıkartmaya mı kalkarsın!

Vedat SAYGEL

— Bu kaçınıcı zam... Ne zaman insafa geleceksin?..

Akbaba
Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Fiyatı : 125 kuruştur.

Sıcak su mu, soğuk su mu?

YALÇIN-KAYA

YAŞLI mürettip:

— Cengiz bey, dedi, ben seni severim ama, lâf aramızda, bu gazeteye girmekle akıllılık etmedin. O bacaksız var ya, o bacaksız, iki günde ayacağın altına karpuz kabuğu koyar! Âtîf beyi kovduran, o. Şimdi de, sen gelince, Âtîf bey tekrar işe alınsın diye uğraşır. Böyle meymenetsizdir.

— Korkma, Kâmil, ben patronla iyice konuşum, dedim.

— Senin iyice konuşman, o bacaksızın fitnece konuşması yanında kaynar gider. Herif, tek ayacağın üstünde yirmibin yalan uyduruyor.

— Onu da konuşum. Patron, fısıltılara kulak asmayacak. Hattâ ve hattâ «Bana gelmeyin, yayın müdürüne gidin!» diyecek.

— İnşallah, inşallah!... Dileğim, başarıya ulaşmanız.

Yüksek tavanlı harap yapı, gerçekleştirmeyi düşündüğüm reformlara karşı gibiydi. İlk ağızda, eli kalem tutan altı amatör yazar buldum. Ayrıca idare müdürünü sıkıştırarak gazeteyi Bursa'nın her köşesinde satacak bayiler, müvezziler sağlattım. Sıra, varlığımızı halka duyurmaya gelmişti. Afişleri kendi basımevimizde bastırdık.

Buraya kadar bana hiç ses çıkarmayan patron, afişlere yapışacak pulların tutarını hesaplayınca:

— Cengiz bey kardeşim, dedi, sen beni batırarak mısın?! Beşyüz afiş ne oluyor; elli tane yeter de artar bile?!

Dayatmam, bir etki göstermedi. İnşafı davranmam gerekirse, o elli afişle hiçbir sonuç alınmadı da denilemez. Basılan gazete sayısı, bir anda 125'ten 150'ye çıktı. Çünkü varlığımızdan haberi olmayan birtakım resmi daireler, idarehaneye telefon açarak bedava gazete rica etmişlerdi. Böylelikle biz de onların varlığından haberdar olmuş bulunduk.

Bacaksızın bana karşı çalışmaya başlaması, o günlere rastlar. Adına Babürhan diyelim de, kimsenin kalbi kırılmasın... İş mi? Muhabirlik, muhbirlik, müzevirlik, ne dersene de...

Patron, bacaksızın ispiyonları üzerine pirelendi:

— Hadi Cengiz bey yahu, bir varlık göster! Afiş dedin, afiş bastırdım işte. Hem de beşyüz tane bastırdım.

— Ama kaç tanesi yapıştırıldı?!

— Canım, yapıştırılıp yapıştırılmadığına ne bakıyorsun?! Beşyüz tane basıldı mı, basılmadı mı?

— Basıldı, basıldı amma...

— Amasını mamasını bırak, basıldı yani. Şimdi senden iş istemek hakkım.

Babürhan patronu işleyip duruyordu. Orada işbaşı yaptığının ikinci haftasıydı. Bir akşam patron yine beni çağırttı:

— Cengiz bey, dedi, bugüne kadar senin vazifene müdahale etmedim. Fakat artık şart oldu. Gazetenin satışı bir yana, politikası da iyi değil. Biz hangi partiyi tutuyoruz, neyi tutuyoruz?

— Osman beyinkini... Siz öyle de memiş miydiniz?...

— Dedim, dedim ya, bunu sezdirmeden yapmak gerek. Halk bunu anlamamalı. Anlarsa, bağımsızlığımıza inanmaz. Tutulacak tarafa bakılama dalmayacağız. Bunu usul yapacağız. Aynı zamanda bütün partilere de yer vereceğiz.

— Evet?...

— Hiçbirisini köttilemeyeceğiz. Fa-

kat övmeyeceğiz de... Ancak bizim partiyi öveceğiz.

— Ama biri övülünde, öbürleri köttüleniş olmayacak mı?

— Olacak ama, biz aldirmayacağız. Yahut dur, Osman beyinkini de övmeyeceğiz.

— İyi, o zaman bağımsız olmuşturuz.

— Hayır, bağımsızlığı da köttileyeceğiz.

— Efendim, efendim?...

— Bağımsızlığı da köttileyeceğiz.

— Peki o zaman biz ne oluyoruz?

— Olacağımızı olmuşuz biz: Gazeteyiz, gazete!...

Mürettip Kâmil, gidişten memnun değildi. Benim hesabıma üzüliyordu. Mürettiphaneye girdiğimde elimdeki yazılara bir göz atıyor ve:

— Cengiz bey, kendine şimdiden bir iş arasan fena olmaz, diyordu. İyi bil, bunun arkasından muhakkak su meselesi gelir. O da senin başını yer. Ötekilerinkini yediği gibi...

Ne demek istediğini anlamamıştım. Sormadım da... Kötümserliğini ailevi sebeplere yükleyip geçtim.

Patron bir gün:

— Cengiz bey kardeşim, hayat, politikadan ibaret değildir, dedi. Bazı pratik şeyler vardır ki, bunlar, sinirleri harap olmuş insanlığa politikadan daha yararlıdır. Meselâ mı?.. Meselâ, düşün âsap üzerindeki yatıştırıcı etkisi. Bunu ele alalım, bey kardeşim. Üstelik şehrimiz de, bir kaplıca şehri. Hadi kardeşim.

Yalan değildi. Kendisini tebrik edip odama koşarken gözlerim yaşarmıştı. Bu adam, dışardan kötü görünmekle birlikte, kötü bir adam sayılmazdı. Sonra zekiydi. Günlük

olaylardan sıyrılmasını ve insanın organik çatısının muhtaç olduğu şeyleri görmesini biliyordu. Evet, vaktinde alınmış bir duş, topluma bütün doktrinlerden daha yararlı olabilirdi.

Kâğıdı daktilo makinesine yerleştirsiye kadar konuyu kafamda plânlaştırmıştım bile. Başlık şöyle olacaktı:

«Hayat Suyla Başladı»

Onbeş dakika sonra yazı hazır gibiydi. Yalnız sonuncu cümlede takılmış kalmıştım. İnsanoğlunu bütün dertlerden kurtaracak olan duş, sıcak suyla mı, soğuk suyla mı yapılacaktır?...

Hemen bir taksi tutup eve gittim. Ancak bu da kesin bir hükme varmamama yaramadı. Okuduğum banyo öğütlerinden beşi soğuk, üçü sıcak suyu tavsiye ediyordu. Bu arada suyun ısısından dem vurmada banyo veya duşun sinirlere i i geldiğinden söz açan yazılar da vardı.

İdarehaneye dönünce, askeri hastahanenin asabiye uzmanı Osman beye telefon ettim. Osman bey:

— Hangisi faydalı olacak, soğuk su elbet! dedi. Sıcak su insan âsabında olumsuz etkiler yarattığı ve sıcak ülkelerde daha fazla cinayet işlendiği malûmunuzdur. Ben beşbuçuktan sonra muayenehanedeyim. Buyrun, bir muayene edeyim. Ayrıca ilaç yazayım.

Rahatlamıştım. Daha emin olmak için Şevki beye telefon açtım. O da aşağı yukarı aynı sözleri söyledikten ve muayene olmamın gerektiğini ileri sürdükten sonra ekledi:

— Yalnız bir kısım büyük hocalar, bunun aksini iddia ederler. Me-

selâ bizim Altınbaşak onların yolundan gider.

Ahmet Altınbaşak'ın muayenehanesini telefonla aradım. Sayın uzman:

— Sıcak sudan şaşmayınız, bey, dedi. Hattâ halkımız tecrübeye dayanarak «Sıcaktan insana zarar gelmez» diye bir lâf eder, bilirsiniz. Soğuk su, sinirleri kamçılar; sıcak su ise yatıştırır. Fakat bir muayene şart. Çünkü ilaçların desteğine de ihtiyaç var.

İş çatalaşıyordu. Başka uzmanlara da danıştım. Selâhattin Güney:

— Soğuk su iyidir, dedi. İnsana hayatıyet kazandırır, canlılık verir. Canlılık kazanmanın da keyfi yerindedir demektir. Jimnastik niçin tavsiye edilir?... Bedenimizi harekete geçirdiği için... Uyuşukluk, hayatın can düşmanıdır. Organlar asla tembelleşmemelidir. Yoksa kilo alma hali başgösterir. Kilo da kalbe aşırı yük yükler ve sağlığı tehlikeye sokar... Ancak hastayı bir görmeliyim.

Talat Bölük:

— Yanlış, dedi. Öyle olsaydı, soğuk bir ülke olan İsveç'te insanların mutlu olması gerekirdi. Halbuki ekonomik refaha rağmen intihar olaylarına en çok bu ülkede rastlanır. Rahatsız olan sizseniz, bir zahmet muayenehaneye kadar geliverin. Başka tavsiyelerim de olacak.

Oral Türker:

— Sıcak suyu salık veririm, dedi. Ben, şahsen, uykum kaçınca, sıcak duş ahr, yatarım ve tam on saat deliksiz uyurum. Ancak uzaktan fazla bir şey söyleyemem. Buraya buyrun, bakayım. Mustafa Kargaç:

— Soğuk su, dedi. Niçin mi?... Kalbi çalıştırdığı için... Beynimiz, kalbin bol miktarda pompaladığı kan sayesinde bizi karışık günlük olayların üzerinde sâkin bir yorumla sevkeder. Bu da huzur kazanmamızı sağlar. Yan tesirleri önleyici ilaçlara da ihtiyaç var tabii. Beklerim. Mesut Sivrikaya:

— Yerine göre, sıcak su da faydalı, soğuk su da, dedi. Muayene etmeden bir şey söyleyemem. Ama ille bir şey söylemek gerekirse, şu kadarla yetineyim: Pişmiş aşı soğuk su, çiğ dondurmaya sıcak süt katılmaz. Arif olan anlar.

Hikmet Tezcan:

— İlk banyo en iyisidir, dedi. Böylelikle sıcak ve soğuk suyun yararlarından bir arada faydalanılmış olur. Banyodan önce veya sonra alınacak ilaçlar da var. Onları ancak sizi gördüğüm zaman söyleyebilirim.

Hakkı Gılgaç:

— Önce muayene ve ilaçlar... Onun arkasından ilkin sıcak banyo, sonra soğuk duş. Bunların birincisi damarları genişletir; ikincisi, genişlemiş damarlardan fazla miktarda kanın geçmesini sağlar.

Okan Atana:

— Sıcak su, azizim, sıcak su! dedi. Yalnız hastayı görmek gerek.

A. Cevap Cüçük:

— Muayenesiz söylenmez ama, önce sıcak duş, sonra soğuk duş.

— Hakkı bey de öyle söylüyor, dedim.

— Hayır, onunki şöyle: Önce sıcak banyo, sonra soğuk duş. Aradaki farkı muayene sırasında geniş olarak anlattım. İhsan Demli:

— Buyrun görüşelim, böyle telefonda olmaz! dedi. Fakat size her konuda geçerli olabilecek bir öğütte bulunabilirim. Daima genel kanaatin tersini yapın. Zira çoğunluk her zaman haksızdır. Sıcak su deniyor.

YÜKSEK TAHSİL

Bu yıl da binlerce lise öğrencisi kontenjan yetersizliğinden Üniversitelere giremeyecek. — Gazeteler —

sa, soğuk su; soğuk su deniyorsa, sıcak su kullanın.

Mustafa Alkan:

— Sinirlere soğuk su faydalıdır. Ağzımızı yakan sıcak yemekten dolayı eşlerimize kızmamızın asıl nedeni, sıcak suyun sinir sistemi üzerindeki olumsuz etkisidir.

Ömer Biner:

— İçerden soğuk su, dışardan sıcak su. Yani içerden derken, barsakların şırıngayla temizlenmesini kastediyorum. Bu işlem, sıcak duş altında yapılacak. Üstten sıcak su gelirken, şırıngayla karnınıza soğuk su sevkedilecek.

Abbas Gülhanım:

— Sıcak su da zararlıdır, soğuk su da... Hattâ ılık su da... Aslında su ile yakınmak zararlıdır. Kuru temizleme'yi tavsiye ederim. Basınçlı hava ile... Milimetre kareye üç ton olmak üzere... Tıbbın son buluşudur. Müthiş bir şey. Akıllara durgunluk veriyor. Buyrun da, hem makineyi görün, hem de muayeneden geçin. Öyle sanıyorum ki, dünyada basınçlı hava metodu ile tedavi edilmiş ilk insan siz olacaksınız. Ne şeref... Makineyi icat eden de bendenizim. Şimdiye kadar elli ceset üzerinde sayısız denemeler yaptım. Mahzurlu hiçbir yan etkisi görülmedi. Ön ve arka cephede biraz tahrişat meydana geliyorsa da, dediğim gibi, yanlarda hiç zararlı bir etki yapmıyor.

Salih Başabaş:

— Sıcak bir odada soğuk suyu tavsiye ederim.

Metin Yonga:

— İnsanoğlu, sinir buhranlarından kurtulmak istiyorsa, tekrar tabiata dönmelidir. Fen derslerinden tam numara almak bizi başarılı, fakat mutsuz kıldı. Su, tabiat tarafından nasıl sunulmuşsa, ancak o şekilde faydalıdır. Ama kaynar ılıca suyuymuş, ama buzlu dere suyuymuş... Ünlü araştırmacı Karper son nefesinde ne demiş biliyor musunuz?... «The end» demiş.

Oya Babaoğlu:

— Arkanızdan dökülecek suyu mu soruyorsunuz? diye sordu.

— Efendim, efendim?... dedim.

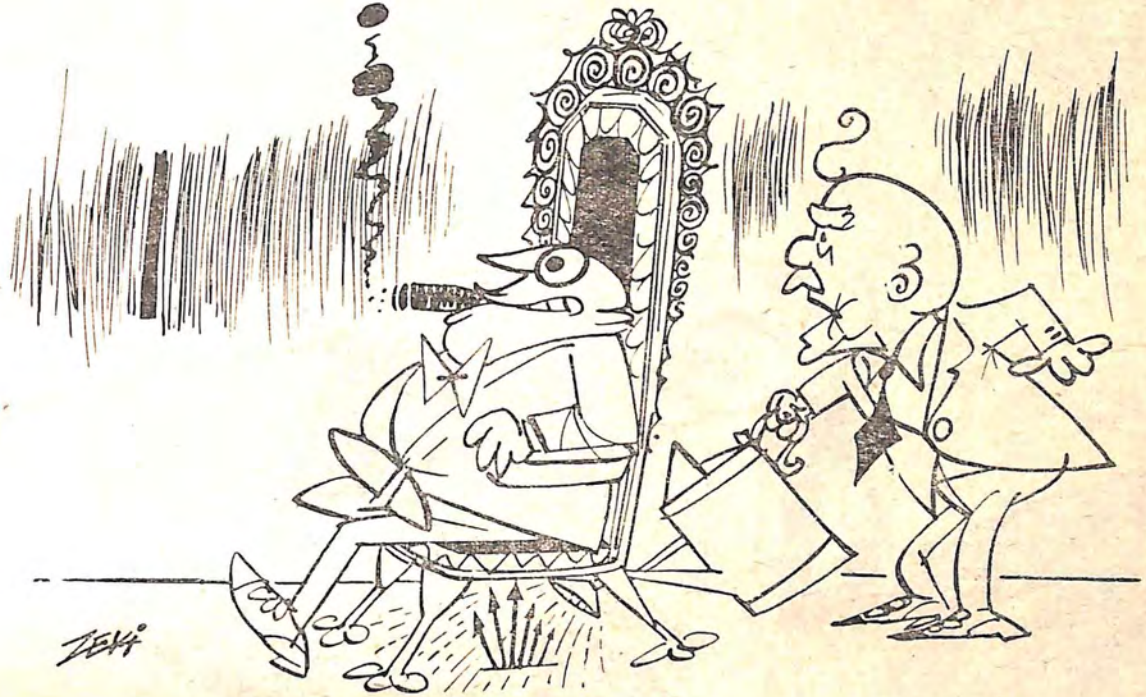
— Siz falan gazetenin yayın müdürü değil misiniz?

— Evet, niye sordunuz?

— Kardeşim, sizin patron, sepetleyeceği müdürlere hep aynı konuyu musallat eder. Altından kalkılmıyacağını bildiği için... Zira daha bilim kalkamamış, sen nasıl kalkarsın?! Hiç zahmete girip de yorulma. Şimdiden istifayı daya, olsun bitsin. Gazeteye ilân veren tüccarlara rica et de, sana Kozahan'ında bir kâtiplik veya bir kantarcılık bulsunlar, kardeşim.

Yalçın KAYA

İnönü: «İktidarın değişmesinden başka çare yok» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

SİZİN İÇİN...

Sevgili okurlarımız,

Bir kere daha sevinçle, iftiharla söyleyelim: Her sayıda artan büyük muhabbetinizle karşı karşıyayız... Bu sevgiye lâyık olmak için, biz de, ilginizi çekecek yenilikler düşünüyor, arıyor, hazırlıyoruz.

Sizlere bu yeniliklerimizden bugün kısa bir özet vereceğiz:

1 — AKBABA gelecek sayıların, bütün okurları ilgilendirecek yeni bir YARIŞMA açacak. Bu büyük YARIŞMAMIZA katılmakla, gülecek, düşünecek, bilecek ve kazanacaksınız.

2 — AKBABA her yaştan ve her baştan insanın arkadaşısıdır. Memleketimizde büyük kitleleri içine alan çeşitli meslek grupları var. Örneğin, memurlar, öğretmenler, subaylar, doktorlar, mühendisler, hukukçular, sanatkar-

lar, öğrenciler, berberler, şoförler ve sayamıyacağımız bunlara benzer daha pek çokları... Muhtakkak ki her birinin meslekle ilgili öyle anıları vardır, bir araya gelince anlattıkları meslekleriyle ilgili öyle fıkralar vardır ki, bunları ne halk bilir, ne diğer mesleklerden olanlar. «Öyleyse yapmamız gereken, a-yıracağımız sayfayı meslek erbabı okurlarımızın emirlerine vermek olmalıdır» dedik ve SİZİN İÇİN... adını koymayı uygun gördük. Siz yazacaksınız, biz çizeceğiz; kafa ve gönül birliğiyle neşenin büyümesini sağlayacağız.

Evet, SİZİN İÇİN...

Memurlar, SİZİN İÇİN... Öğretmenler, SİZİN İÇİN... Öğrenciler, SİZİN İÇİN... Subaylar, SİZİN İÇİN... Doktorlar, SİZİN İÇİN... Bayanlar, SİZİN İÇİN...

Berberler, Şoförler ve daha nice-leri, sayfamız SİZİN İÇİN.

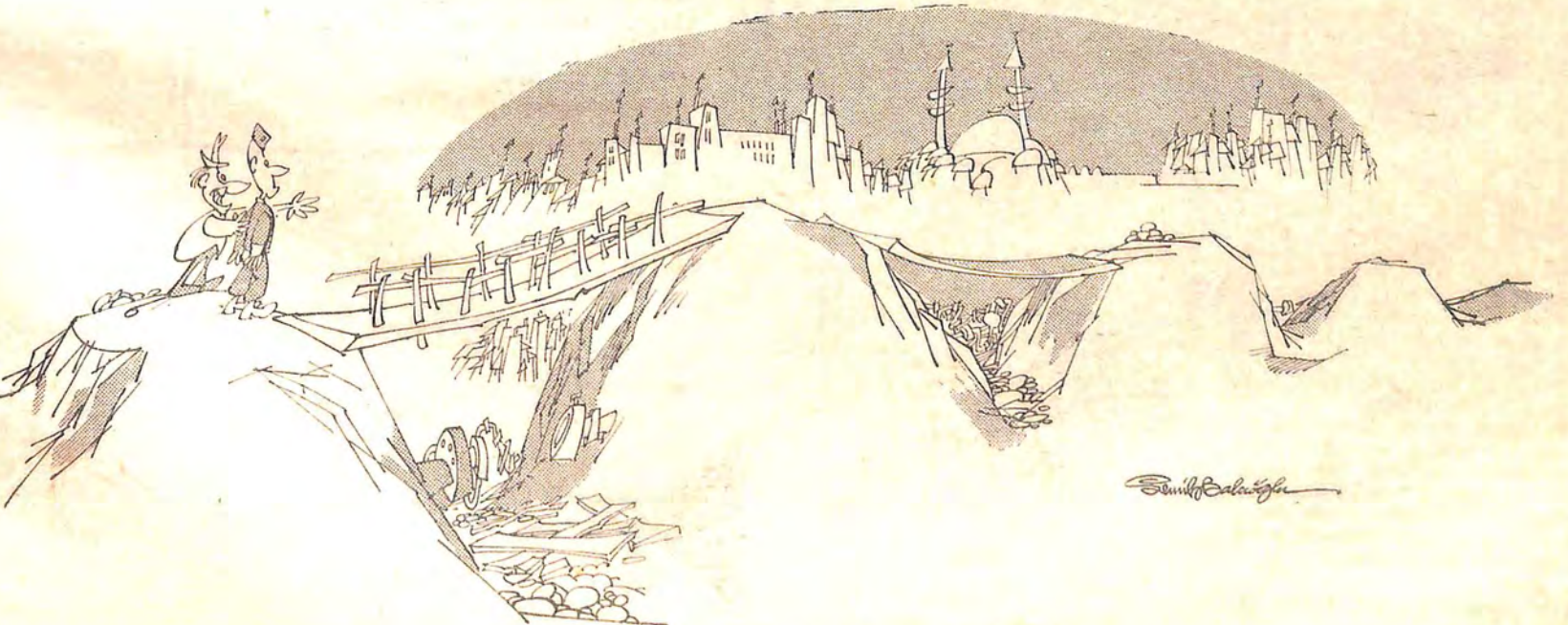
Ricamız şu: AKBABA adresine gönderilecek yazılar, (altında isim ve adresi) yazarının mesleğiyle ilgili ya bir anı, ya da mesleğiyle ilgili pek duyulmamış fıkra olmalıdır. Yazılar, güldürü niteliği taşımalıdır. Dileyenin dileği kadar yazı gönderebileceğini açıklarken, yayınlanacak her anı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA aboneliği olacağını bildirir, espri dolu yazılarınızı bekleriz sevgili okurlarımız.

3 — Pek yakında iki ünlü yazarımızın AKBABA Ailesine bütün verimiyle katılacağını müjdeleriz.

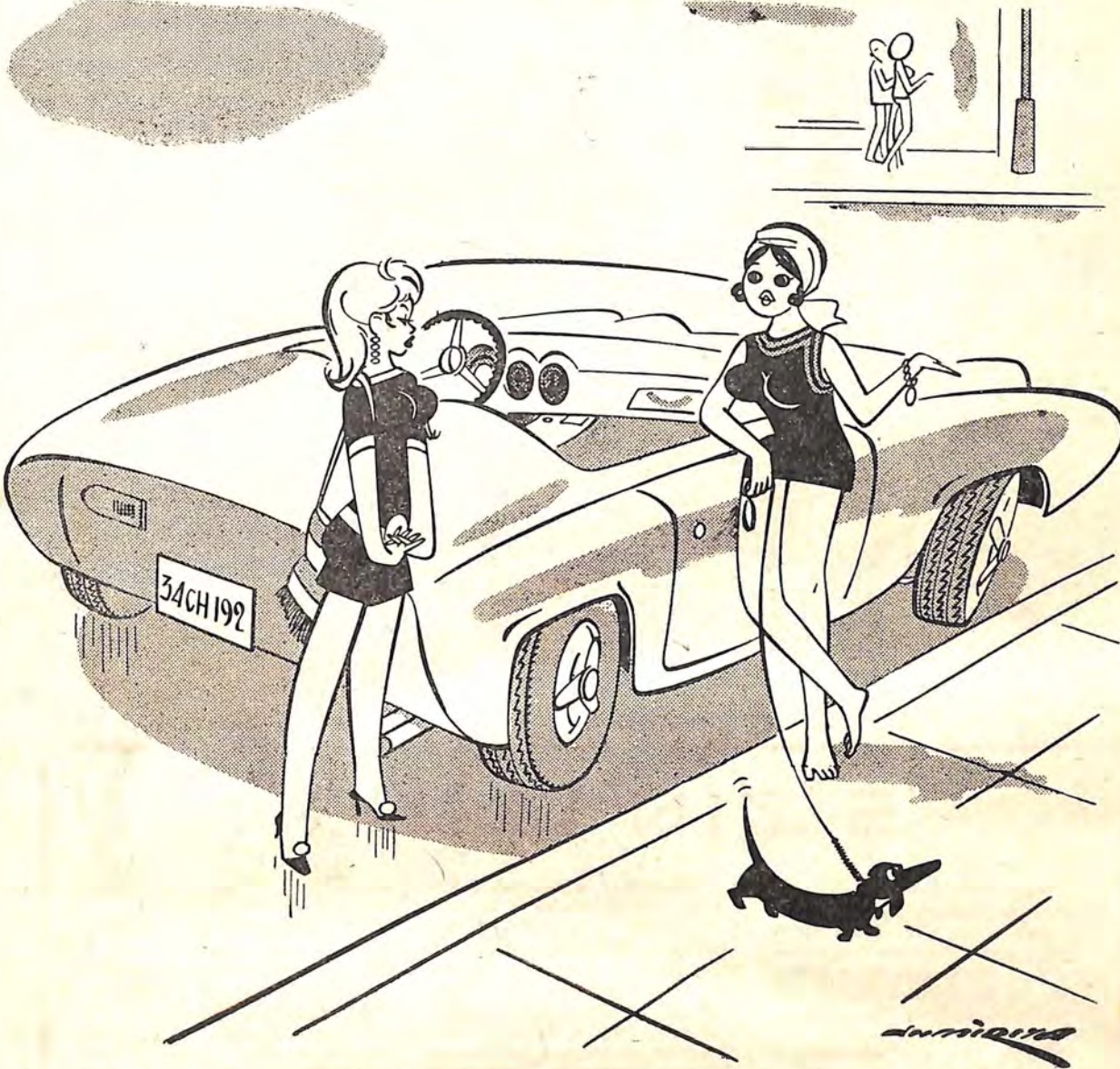
Saygılarımız, sevgilerimiz, teşekkürlerimiz her zaman sizlerindir.

AKBABA

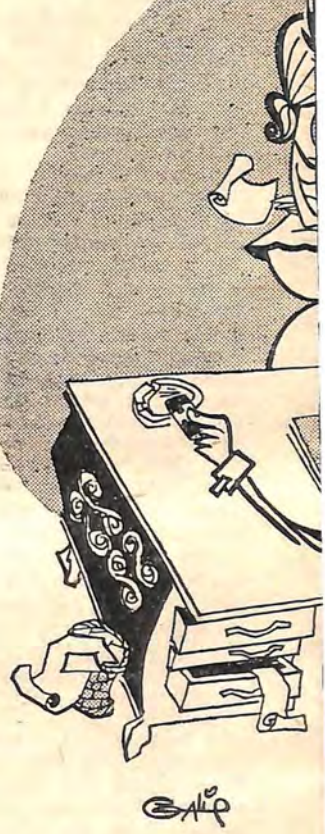
— Toplum polisini takviye edecek komando erleri İstanbul'a geldi. —

— Hadi aslanım, buradan nasıl geçeceğiz öğret bakalım!..

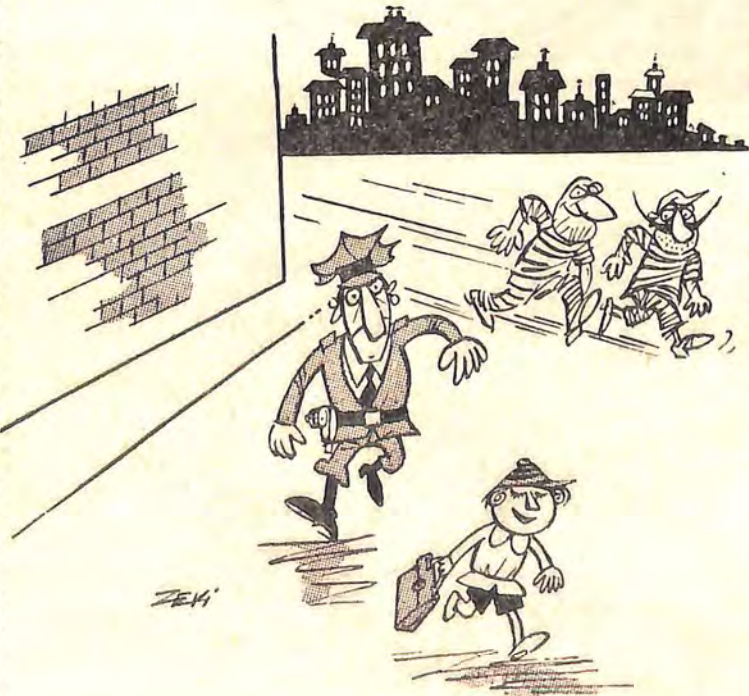

— Böylece ayakkabı derdinden kurtuldum şekerim!..

— Maaşıma zam yapmazsanı
bildirim müdür bey!..

— Okul kaçakları takip edilecek —

— Korkma lan... Hapishane kaçaklarını takip eden yok!..

SOSYETE SEVGİ

Sen gideli sevgilim,
Bütün kızları kıskanır oldum.
Sibel'i, Sevda'yı, Sisi'yi,
Görse, öyle flört ediyorlar ki,
Bana inat olstun diye,
Hoş, senin bu cici Figen'in,
Onlardan üste çıkmasını bilir ya.
Her neyse, bırakalım bunları şimdi.
Bize ne elin kırk koyunla kırkbir keçisi,
İyisin ya, Janti'm benim...
Ben mi? Ah, sensiz...
Ama meraklanma,

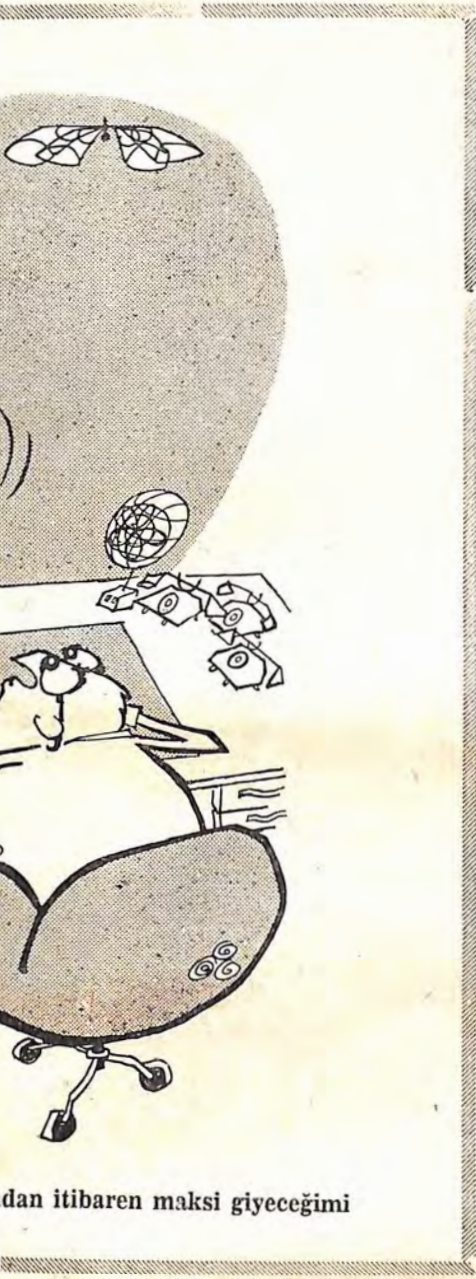
Günlerin sensiz ge
Eğleniyorum... Eğ

Geçen günkü part
O kadar geçtik ki
Çılgınlar gibiydik,
Hele son günlerde
Cici'lerin evinde d
Neşemi buluyorum
Piyango - Krediden

Ama seninle daha

MAKSİ...

dan itibaren maxi giyeceğimi

— Elbisemin en uygun şeklini buldum sevgilim... Önü maxi, arkası mini!..

İDEN MEKTUP

İlmemek için,
m...

de olmalıydın,
izden,
dolaş.

İleri,

z milyon, bulmuş
gibi.
İlik dimi canım.

Nerde o yaptığ mız figürler?
Kimse boy ölçüşemezdi bızimle...
Nasıl da kıskanırıldı,
O Nazan'lar, Nisa'lar, Kedi Fabriye'ler.
Sende tattığım zevki,
Ancak Togay'ın kollar nda duyuyorum biraz.
Hani şu —Yakışıklı— dediğiniz çocuk yok
mu canım.

Hatırlayacaksın.
Tek onun öpüşleri seninki kadar sıcak.
Şimdilik selâm kucak, kucak...

Fikret YILMAZ

MINİ!

Demirel, «Petrol lâmbaları tarihe karışacak» dedi. — Gazeteler —

— Petroool.. lâmbası!..

MİZAH AÇISINDAN :

HALK EDEBİYATI ERHAN TİĞLİ

ÖRNEKLERİ

TÜRKÜLER

Anonim Halk Edebiyatı ürünlerinden olan türküler, Türk'ün öz malı, canı, içtenlikle gönlünden bir gül gibi koparıp söyleyiverdiği, çağlayan örneği gürül gürül akan nağmelerdir. Kimi yakar taa içten insanı, yüce bir alevdir. Kimi serinletir yüreği, ılıt ılıt esen bir rüzgârdır. Şarkılarda olduğu gibi bir özentî, zorlama, öykünme, melez bir hava yoktur içlerinde. Anadolu'nun bağrından, dağından, taşından, ovasından, kırandan tozu toprağı ile, dalı yaprağıyla kopup gelivermiştir o. Yaşamak kolhar, özlemdir, mutluluktur, ezilmişlik, umut, dua, dilek... Kısacası her şey vardır içlerinde.

Ziya Gökalp «Çobanla Bülbul» şiirinde:

«Bülbul dedi: «Şarkı ölsün, yok tasa;
Türkülerim yaşar, söyler halk dili»

diyerek türkünün önemini belirtir. Halit Ziya Uşaklıgil, bir yazısında: «Asıl Türk musikisinin kaynağına gitmek lâzımdır. Bu kaynak halkın bağrından kopan halk türküleridir» der.

Bedri Rahmi Eyüboğlu «Türküler Dolusu» şiirinde:

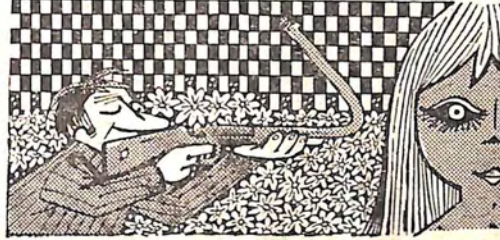
«Zifiri karanlıkta gelse şiirin hası
Ayak seslerinden tanırım.
Ne zaman bir köy türküsü duysam
Şairliğimden utanırım.

Ah bu türküler köy türküler
Dilimizin tuzu biberi
Memleket ahvalini onlardan sonra
Kitaplardan değil türkülerde ara Yemen'i
Öleni kalanı gidip gelmeyi
Ben türkülerden aldım haberi
Ah bu türküler köy türküler» der.

Anonim Halk Edebiyatı türkülerini birkaç kısma ayırabiliriz: 1 — Efe zeybek türküler. Bu çeşit türküler halkın gözünde efsaneleşmiş eşkiyalar için yakılır. İşte bunlardan, Güreçeli bir eşkiyanın kandırılıp kasabaya getirilmesi ve oracıkta öldürülmesini anlatan türkü:

Güreçe'den ayrıldım yolum selâmet
Susurluğa varmadan koptu kıyamet

Atayım mı Güreçeli bulmuşum fırsat
Atma Selânikli atma pişman olursun
Kara gözlü Meryem'im'e düşman olursun
* * *

Ali'nin anası bir ince hatun
Kemerimde yatıyor binbeşyüz altın
Vurmayın Ali'mi alayım satın
Atma Selânikli atma pişman olursun
Kara gözlü Meryem'im'e düşman olursun»
* * *

Sarı Zeybek türküsü de ünlü türkülerdendir. Bu türküden de bir örnek verelim:
«Sarı Zeybek şu dağlara yaslanır
Yağmur yağar silâhları ıslanır
Deli gönül bir gün olur uslanır
Yazık olsun telli doru şanına
Eğil de bir bak mor cepkenin kanına
* * *

Şu dağları kara duman bürüdü
Üçyüz atlı beşyüz yaya yürüdü
Sarı Zeybek şu dağlarda bir idi
Yazık da olsun telli doru şanına
Eğil de bir bak mor cepkenin kanına»
* * *

MANİSEL TÜRKÜLER: Bu çeşit türküler birkaç maninin birleşmesinden meydana gelmiş gibidirler. Bunlara da örnek verelim:

«Bir dalda iki kiraz
Biri al biri beyaz
Eğer beni seviyorsan
Mektubunu sıkca yaz
* * *

Bir dalda iki ceviz
Aramız derya deniz
Sen orada ben burada
Ne bet kaldı ne beniz
* * *

Bir dalda iki elma
Birini al birini alma
Alına yazılmışım
İster al ister alma
* * *

Nakarat
Sallasana sallasana mendilini
Göndersene göndersene sevgilimi

İSTANBUL TÜRKÜLERİ: Bu türküler İstanbul'a ait özellikler taşırlar ve alaturka sazlarla çalınıp söylenebilirler. Bunlara örnek:

«Karanfil oylum oylum
Geliyor servi buylum
Servi boylum gelince
Şen olur benim gönlüm
* * *

Nakarat
Vay benim efendim
Servi büledim
* * *

Karanfil olacaksın
Sararıp solacaksın
Ben hâkime danıştım
Sen benim olacaksın
* * *

Nakarat
* * *

Karanfil oymak oymak
Olur mu yâre doymak
Yâre doydum diyenin
Caizdir boynun vurmak
* * *

Nakarat
* * *

Karanfil uzar gider
Yaprağın bezer gider
Yâr yolunu şaşırmış
İnşallah bize gider
* * *

Nakarat...

Türkülerde, konu ile ilgili kelime ve cümlelerden başka: «Ah, of, oy, aman, hey, ey, eyvah, vah, vay» gibi ünlemler, belli bir anlamı olmayan, ritmi sağlamlaştıran: «Ley ley limi limi ley, leylim, şinanay, tin tinî minî, oy nonay...» gibi heceler, kelimeler bulunur.

Türkülerde, aşağıdaki örnekte olduğu gibi çeşitli âdet, gelenekler ve inançlar da yer alır.

«Küp içinde unum var
Allahtan umudum var
O yâr benim olursa
Dedelere mumum var»

Türkülerdeki âşıklar çeşitli dua ve dileklerde bulunurlar:

«Dediler ki nazlı yârin pek hasta
Başında okuyan hocası olsam»
bile derler.

Bazan ilenirler, beddualar ederler:

«Bu evi yapan usta
İnşallah olur hasta
Pencere bırakmamış
Nerden bakayım dost»

deyiverirler!

Daha bunlara benzer pek çok türkü vardır, Anadolu'nun bağrında... Ama biz, Halk Edebiyatını mizahı yönden incelediğimiz için bunların çoğunu yazmaya almadık. Onun için sözlerimiz burada bitiyor. Daha ne diyelim, türküler dolusu yaşantılar dileyerek huzurunuzdan ayrılalım.

SON

Erhan TİĞLİ

DAĞDAN HABER:

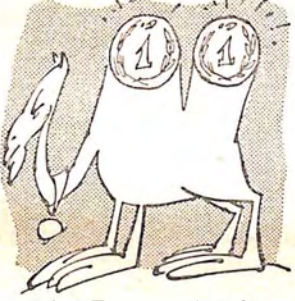
DEVE-LOSİYON

— Ula Memiii! Memiii! Söyle görem Mal Müdiri ne demiş?

— Mal Müdiri demiş ki Hıdır emmi, şey demiş, Angara payitahtında Deve-Losyon olmuş demiş!

— Ula itin enüğü, alafıranko konuşma, deveye mi binmiş parti reyizleri? Develerin fiyatına zam mı gelmiş? Ne biçim şey olmuş ise tene tene söyle ki biz de an-nayah! Lossiyon demek ne demek?

— Hıdır emmi! Sen esgerlik yapmamışsın, biliy misin?.. Bakaya galdın esgere getmedin, hi-

liy misin? Esgere getseydin Losiyon demek ne demek annardın, biliy misin? Lossiyon demek Hıdır emmi, hani traş oliysin ya, traş olduhdan soğna hani gohulu bi su tökiy ya berberler, biliy misin, işde lossiyon demek, o gohulu su demek, biliy misin? Şin-cak de Angara şehirinde ne gadar deve var ise lossiyon olmuş, anliy misin? Yâni develer gohulanmış anliy misin? Deve-Losyon demek develeri gohulandırmağ demek biliy misin?

— Develere gohu sürmüşler Angara'da he mi?

— He ya Hıdır emmi, gohu sürmüşler develere.. hem öyle bi gohu sürmüşler ki, gohunun gohusu ta bizim dağlara gadar gelmiş, anliy misin? Mal Müdiri demiş ki, şey demiş, deve-losyon çoh büyük bi şey demiş, anliy misin?

— Bu gadar parayı nirden bulmuşlar da develere gohu vermişler?

— Hıdır emmi, mabbüslara zamlama yapmışlar.. ve de Sen-Otur'lara zamlama yapmışlar, an-

liy misin? Bir mabbüs, bir Senotur 10.000 panginot aylık alıymış bundan soğna, anliy misin? Onbin panginot bu Hıdır emmi, yiyem desen yiyemezsin, sayam desen sayamazsın. Gosgoca büyük adamlar Angara'nın adamları. Bizim gibi geçi beslemek, goyun beslemek onların şanına yahışmaz, biliy misin? Büyük adam büyük masarifat yapar, anliy misin? Dimek Senotur'ların ve de mabbüslerin gapısında bizim gibi goyun yoh. Heppisi deve besliymiş demek ki. Onbin panginot aylığa geçince, sen osan nidersin Hıdır emmi? Yiyeceğin gadarını yersin dostunun, ehbabınan. Geriye galam da gapındaki develere lossiyon yaparsın, yâni gohulu su yapar tökersin develerin guyruguna, gulağına... O gadar gohu vermişler ki develere, develossiyonun gohusu ta Angara şehirinden buraya gadar gelmiş, anliy misin?

— Ula Memiii!... Memiii!... Mal Müdiri daha başga ne demiş?

— Demiş ki, develossiyon olduğu içtin demiş, her bir şeye zam olacah demiş, 100 panginot 35 panginot sayılacah demiş, paranın gıymatı galmadı demiş, anliy misin?

— Ula Memiii! Bizim Topal Rıza'nın dizine yılanlı yarası çıldığı zoman daşlı tarlayı size rehin etmiş 100 panginot almıştum, he mi?

— He ya Hıdır emmi, 100 panginot almıştın!

— 100 panginot, bundan soğna 35 panginot sayılacah he mi?

— He ya, Mal Müdiri öyle demiş!

— Benim size 35 panginot borcum galdı öyleyse, anliy misin? Get babana selâm söyle, de ki, Hıdır emmi diy ki de, Angara'daki develer lossiyon gohusu sürmüşler de... Biz fakir adamıg, deve beslemeye gücümüz yetmez, lossiyon gohusuna heç aklımız yetmez, anliy misin, biz goyun beslerlik bir-iki tene, ve de goyun gibim yaşarım, anliy misin? Mal Müdiri ne söylerse dinlerik, anliy misin? **ŞEMSI BELLİ**

— Ayakkabı fiyatlarına yine zam yapıldı. —

ANNEN SARMISAK, BABAN SOĞAN; NERDEN BÂDEM ŞEKERİ OLDUN BE BİRADER?

İktidar partisinden kopmuş bir kısım milletvekili ve senatör, yeni bir partinin hazırlığı içinde-ler.

Başkent'in politika kulislerinde dedikodular, propagandalar ayyuka çıkıyor: Düne kadar içinde bulundukları, düne kadar imtiyazlarını ve sorumluluklarını bir tepsi börek gibi dilim dilim bölüştükleri eski partilerini ve liderlerini yerden yere vurmak için sözlüklerde yeni kelimeler, yeni deyimler arıyorlar âdeta.

Sanki yıllardır çeşitli Bakanlıkların koltuklarını onlar değil de bizim Hıdır Emmi işgal etmiş. Sanki yıllardır kararlarına imza koydukları Bakanlar Kurulunda onlar değil de başkaları bulunmuş...

İnsanın hayret ve şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalıyor.

Gözlerinin içine bakıp:

— Annen sarmısak, baban soğan, sen nerden bâdem şekeri oldun be birader? diye sorsanız politikanın verdiği bir ustalıkla belki de yüzünüze inandırıcı gülümseyişlerle bakacaklar:

— Ben oldum olasıya bâdem şekeri idim... Amma.. ah o sarmısaklar yok mu... Ah o acı soğanlar yok mu.. işte onların kokusu sinmişti bizim üstümüze!...

Diye savunacaklar kendilerini. Dilimizin ucuna kadar bir halk deyimini geliyor: Tencere dibin kara!... Seninki benden kara!...

Ve dilimizin ucuna kadar gelen deyimle birlikte bir de kısacık hikâye geliyor aklımıza:

Varlıklı evin olgun ve dolgun hanımefendisi, genç ve körpe hizmetçinin karnının hafifçe şiştiğini görmüş:

— Bana baksana kız, demiş, sen hâmilesin galiba!

Oynak ve fıstık içi hizmetçi kız, istifini bozmadan cevap vermiş:

— Evet sevgili hanımcığım... Fakat siz de hâmilesiniz!

Hanım, gözlerini, gerçekten biraz şişkince olan kendi karnına çevirmiş:

— Evet ama, demiş, benimki beyefendiden!

— Benimki de!...

Politikamızın kördüğümü de hanımefendi ile hizmetçinin hâmileliği kadar şaşırtıcı! Temellerdeki harç ayı... Ama ne var ki herkes ayrı ayrı harçlardan yoğrulduğunu ileri sürecektedir.. herkes birbirini suçlayacak kadar.. herkes birbiri annesinin sarmısak, babasının soğan olduğunu bile bile kendisini bâdem şekeri diye çikolata kutularının üzerine serpiştirmeye cesaret edebilecek kadar... gerçekten uzaklaşıyor...

«Politika, inandırmak şartıyla yalan söylemek san'atıdır» diyen feylosof, ne kadar doğru söylemiş!...

Şemsi BELLİ

Yazısız

Sulhi DÖLEK

Modası geçmiş

ELBİSELERE de memurlar gibi yaş haddiyle emeklilik tanın- saydı, her halde benimki çok- tan emekli olmuş, hattâ ruhunu bi- le güvelere teslim etmiş olurdu.

Elbise diktirmeye geçen yıl karar vermişim. Arkadaşlara sorup fikir- lerini alıyordum. Kumaşın rengi, tü- rü, elbisenin biçimi... Öyle ya, elbi- se diktirmek, ağaçların çiçek açışı gibi her yıl olagelen bir şey değildi ki... Doğum, evlenme gibi mutlu o- laylardan biriydi memur yaşantısın- da.

Gariptir, zevklerine güvendiğim arkadaşlar öğüt vereceklerine çekin- meden yüzüme karşı güldüler. Hat- tâ Selâmi:

«Kendimden biliyorum» dedi, «sen öyle kolay kolay elbise diktiremez- sin. İddiaya bile girerim».

Demek öyle!... Dar gelirli olma- sına dar gelirliyiz. Ama bir elbise dik- tirmekten de âciz değiliz ya canım! İçime işledi arkadaşların sözleri. Yeni elbise ihtiyacına bir de inat ek- lenmişti şimdi...

Ay başında yeteri kadar parayı, yani maaşın tümünü bir kenara koy- dum. «Taş çatlasa bu ay diktiriyor- um» dedim kendi kendime. Alt ta- rafı, bir ay sigara içmeyecek, bak- kalın kasabın alacaklarını bir daha- ki ay ödeyecektim. İşe de yürüyerek giderdim bir ay...

Tam kumaş seçmeye gideceğimiz gün, eşimin pabucu sokagımızın kil- li çamuruna yapıştı kaldı. Bin gay- retle pabucu kurtardık ama, taba- nını kurtaramadık çamurdan. Bi- zinki, tabanı olmayan bir pabucu giyemeyeceğini, hemen o gün kendi- sine yeni bir pabuç almazsam, yalın- ayak annesinin evine kaçacağını pek de nazik olmayan bir dille anlattı.

Kafamda bir hesap yaptım. Kuma- şı alır, terziye verirdim. Dikiş para- sını da gelecek ay öderdim. Böylece artan parayla hanımın pabucunu a- lır, birkaç eksik gediği de kapatır- dım bu arada.

Pabucu aldık. Ama kumaşı almam, güç beğenirliğim yüzünden gecikti. Bu arada oğlan hastalandı. İlâç, doktor parası derken bir de baktım bizim kumaş parası da çekmiş su- yunu.

İkinci ay daha da şanssız olaylar- la doluydu.

Ev sahibimiz kapıya dayandı:

«Bir ay ses çıkarmadım» dedi, «A- ma ikinci ay da kirayı ödemezseniz evin sahibi olduğumdan şüphelene- ceğim».

Onu evin sahibi olduğuna inandı- rabilmek için iki aylığı da verdim. Elbise rüyası bir yana, ailecek ay başını nasıl getireceğimiz bin bilin- meyenli problemli artık.

Uzun sözün kısası, sanki kader benim yeni elbise giymemi istemi- yordu. Her ay bir aksilik çıkıyor, elbiseyi bir türlü diktiremiyordum. İşin kötüsü, diktirmişim gibi borç- lanıyordum sağa sola. Artık ümidi iyice kesmişim.

«Haklıymışsın» dedim Selâmi'ye. «İddiaya girseydik kazanacaktın. Ben bu gidişle çorap bile alamam kendime. Elbise şöyle dursun...»

«İyi» dedi, «geç de olsa anladın!»

Hani her insanın kafasında gizli- den gizliye bir emel vardır. Gerçek-

leşmesi ihtimali zayıf olsa bile... Tatlı şeydir ümit etmek...

Gardrobum değilse de düşlerin elbiselerle doluydu. Renk renk, bi- çim biçim... Kahverengisi, lâciverdi, kırçılısı, resmisi, sporu... Ayda bir gittiğimiz sinemada elbise seyredi- yor, yemekte sanki elbise yiyor, ar- kadaşlarla sırf elbise konuşuyordum.

Bir gün müjdeyi verdi Selâmi: «Tanıdık bir terzi var. Seni anlat- tım ona. Gelsin, dedi. Bir kolaylık gösterecektmiş.»

Hay yaşasın!... Bir cunartesi git- tik Selâmi'nin tanıdığına. Neşeli, ba- bacan bir adam. Tüccar terziymiş. Ben arsız çocuklar gibi raflardaki top top kumaşlara bakıyorum ağzı- mın suları akararak.

Adam ölçülerimi aldı. Birer de çay getirtti.

Bir ara fışladım Selâmi'nin kula- ğına:

«Taksitler elli liradan fazla olma- malı, biliyorsun...»

Terzi duydu: «Kolay canım!» dedi.

Biraz daha oturduk. «Kalkalım» dedi Selâmi.

«Daha kumaşı seçmedik» dedim ürkekçe.

«Onu bana bırakın» dedi terzi, «kolay».

«Elbisenin biçimi...» diyecek ol- dum.

Beriki: «Kolay!» dedi.

«Varsın elbise terzinin zevkine kalsın. Tek, yeni elbise sahibi ola-

— Ekmekler gittikçe ufalıyor. —
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

CİDDEN ŞAKA

GARPTA VE ŞARKTA...

Batı ülkelerinde adam başına en az düşen şey nedir bilir misiniz?... Gözyaşı.

Adamlar duygularını frenleme konusunda özel bir eğitimden mi geçiyorlar nedir bilmiyorum a- ma, sevinçlerinde de üzüntülerin- de de ölçülüdürler.

Bakın meselâ Churchill öldü, bakın meselâ Kennedy öldü fa- kat hiçbirinde Nâsır'ın ölümü ü- zerine halkta görülen feryat-ti- gan, ağlama-dövünme görülmedi.

Bir hafta boyunca Mısır'dan gelen haberlere bir göz atalım:

— Halk sokaklarda ağlıyor.

— Cenaze töreni milyonlarca A- rabın gözyaşı arasında yapıldı.

— Nâsır için 4 gün yas ilân e- dildi.

— Halk cenazeyi taşımak iste- yince polis copladı.

Biliyor musunuz, biz Şarklılar- da ölüm meseleleri biraz fazlaca uzatılıyor; Batı'da ise hayat me- seleleri uzatılıyor... İşte ispatı: Batı'da ortalama hayat süresi 70'e kadar uzatılmış vaziyette, Şarkta ise ancak 45!

ARABIN DA ARABI VAR..

Nâsır'ın uluslararası piyasada

yarattığı Arap portresinin yanın- da şimdi yeni tip bir Arap daha doğuyor... O da Filistin Arabı.

Filistin gerillalarının özellikle havada yaptıklarına şaşan herkes «Yahu, bizim bildiğimiz Arap bunları yapamaz, nasıl oluyor da bütün bu işlerin altından çıkabi- liyor Filistin gerillaları; bunlar başka türlü Arap» diyor.

Demek oluyor ki Arabın da A- rabı var, adı Filistin Arabı!

KALICI PORTRE

Gazetelerimizden birinde «Sa- ray ressamı Rahmi Pehlivanlı 11 yıl sonra yurda döndü» diye bir haber vardı.

Ressam Rahmi Pehlivanlı'yı tanıyacaksınız... Hani Afrika ül- kelerini dolaşır da kralların, sul- tanların, petrol kuyuları impara- torlarının portrelerini çizen bir ressamımız.

Rahmi Pehlivanlı Afrika kıta- sında hemen hemen yalnız Nâ- sır'ın portresini yapmamıştı; çünkü Nâsır saray adamı değildi.

Ve, şu işe bakın, portresi ya- pılmayan adamın portresi kalıcı oldu Afrika kıtasında!

Reşit AŞÇIOĞLU

yım da...» diye düşündüm. Prova ya ne zaman geleceğini sordum.

«Prova istemez» dedi. «Şu gün ge- lip alın elbisenizi.»

«Ama...» dedim.

«Kolay» dedi.

Kararlaştırdığımız gün elbiseyi al- maya gittim.

«Giyinin de sırtınızda bir göre- yim» dedi.

Elime tutuşturduğu şeyi giymek, doğrusu cesaret isteyen bir işti. A- lay malay eder gibi bir hali yoktu adamın. Giydim elbiseyi. Aynaya ba- kınca öylece kalakaldım. Şaşırılma- yacak gibi de değildi hanı. Ceket, belki yüz değişik parçadan yapılmış- tı. Emprimeden amerikan bezine kadar akla gelecek her tür kumaş- tan kesilmiş parçalar birbirine ek-

lenmiş, bir sanat şaheseri çıkmıştı ortaya. Omuzları, benim omuzları- mın birer karış dışındaydı. Bir ko- lu dirseğimde kalıyor, öbür kol sa parmaklarımı bile örtüyordu. Yaka- nın biri fil kulağı gibiydi. Öbür ya- ka hiç yoktu.

Pantolon daha insaflıydı. Hiç de- ğişle tek cins kumaştan dikilmişti: Bildiğimiz çuvaldan... Şansa bakın ki iki paça da aynı boydaydı. Çorap- larımın koncuna kadar...

«Bir yanlışlık oldu galiba» de- dim. «Kıyafet balosu için kostüm is- tememiştin ben. Hele bu yaştan sonra sirk soytarırlığı yapmaya hiç niyetim yok.»

«Biliyorum» dedi sâkin sâkin.

Selâmi'ye de, tanıdığı olan bu de- li terziye de içimden veritirterek so- yunmaya davrandım.

«Durun» dedi adam, «çok yakıştı, çıkarmayın!»

Kendimi tutamadım:

«Çok yakıştı babandır!» diye ba- ğırdım.

«Sinirlenmeyin» dedi terzi, «size bir teklifim var.»

«Neymiş?» diye sordum.

«Kumaşını da kendim vererek si- ze istediğiniz gibi bir elbise diki- rim. Beş kuruş da para almadan... Buna karşılık tek bir isteğim var.»

«Buyurun?» dedim.

«Bu sırtınızdaki elbiseyi bir ay sü- reyile giyeceksiniz. Ve soranlara be- nim diktirdiğimi, adımı adresimi söy- leyeceksiniz.»

Şüphesiz kolay iş değildi bu. A- ma elbise tutkusuyla dolu bir ada- mın yapamıyacağı çok az iş vardır. Biraz düşünüp kabul ettim pazarlı- ğı.

Olay bomba gibi patladı. Benden adresi öğrenen, soluğu terzimde alı- yordu. İlk günler biraz sıkıntı çek- tim. Sonra alıştım. Bizim arkadaş- lar aynı tip birer elbise diktirdiler. Hele müdür de benden terzi adresi isteyince iyice rahatladım.

İşte, derviş seccadesi gibi kırk yamalıkkı ceket, çuval pantolon böy- le moda oldu. Mucidi de bildiğiniz gibi şehrimizin en ünlü terzisi şim- di. Bana verdiği sözü de fazlasıyla tuttu doğrusu. Kupon kumaştan üs- tüme kalıp gibi oturan bir kostüm dikti. Kostüm uygun bir kravatla bir çift pabuç hediye etti üstelik. Gelgelelim bunları giymeye bir tür- lü cesaret edemiyordum. Görenlerin «modası geçmiş» diye alay edecekle- rinden korkuyordum.

Sulhi DÖLEK

Selâhattin'in Lambası

Yazan:
SUAYİ SÜALP
Çizen:
SEMİH BALCIOĞLU

GEL PENZERE
DEN BAK ANNE ...
KARŞISI NERESİ ?

AAAA...ÜSKÜDAR
KIZ KULESİ OLDUĞU GİBİ
AYAKLAR ALTINDA AYOL..
ŞURAYA BAK, ARABA
VAPURU... AH CAANIM
İSTANBUL ...

YAAAAA...
ŞİMDİ İNANDIN MI
HER BİR ŞEYİ
YAPABİLECEĞİME.

İNANDIM...
İNANDIM..
TU...TU. TU..
TU...

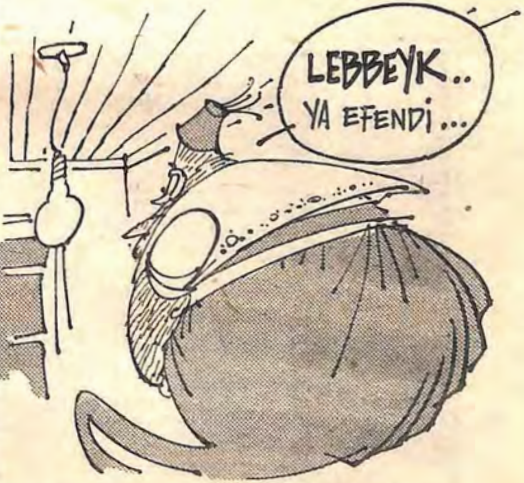
BEN ŞİMDİ
CİN BABA'YI ÇAĞI-
RIP BAŞBAKAN
OLACAĞIM...

AMAN
EVLÂDIM, MİLLE-
TİN OYUNU AL-
MADAN MI ?..

OLANLAR NASIL OLUYOR ? SEN KARIŞMA ... BU MEMLEKETİ ON BEŞ
GÜNDE DÜZELTİRİM ... SONRA DA YİNE ESKİ SELÂHATTİN OLURUM..
VATAN BENDEN HİZMET BEKLİYOR . HİZMETÇİM DE VAR . YURDUMU
MEDENİ DEVLETLER NAZARINDA İTİBAR SAHİBİ YAPIP,
HERKESE BİR EV , HER KİŞİYE BİR GAZETE KUPONU
VERECEĞİM ... ALEYHOOOOP!..

TABIATILYLA CİN GENE ORTAYA ÇIKTI.

LEBBEYK..
YA EFENDİ ...

BENİ BAŞBAKAN YAP CİN
BABA ... BU MEMLEKE-
TİN BANA İHTİYACI
VAR ...

EMREDERSİNİZ YA
EFENDİ...
OLDUNUZ ...

BİR ANDA SELÂHATTİN KENDİNİ BAŞBAKANLIK KOL-
TUĞUNDA BULDU..

Can Bartu:

"Ben de
Gibbs traş kremi
kullanıyorum,,
diyor.

Sizde Can Bartu
gibi bol köpüklü
Gibbs'le traş ola-
rak sıhhatli bir
cilde sahip olunuz.

Spor asları Gibbs ile traş olur!

(İlâncılık : 161 — 155)

Başarınız ve istikbaliniz
tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.

Türkiye Vakıflar Bankasında
açtıracağınız her hesap
huyolda sizin için
en büyük şanstır.

**Türkiye
Vakıflar
Bankası**

(Basın : 60515 - A - 20885 — 156)

Zıkkımın Kökü

MUZAFFER İZGÜ

— 42 —

Memur efendi, anamın dediği cins-
tendi, yâni okumuş adam olmuş so-
yundan. Fakat ne ayakkabısı ayak-
kabi, ne üstü üst, ne başı baştı... A-
ma kibarlığına diyecek yoktu adam-
cağızın. Ustaya:

— Sefer bey, bana:

— Kemal efendi! diyordun.

Sefer ağa, bey lâfını duyunca şiş-
ti de şişti, adam ne derse başını sal-
ladı. Hattâ, gitti başka şoför arka-
daşlarından ödünç bir branda daha
aldı geldi. O brandayla, tam şoför
mahallinin arkasına şöyle minicik
bir oda yaptı. Adam:

— Kemal efendi şuraya da bir çi-
vi çak, Kemal efendi şuraya da şu
minderi koy! dedikçe, karısı içerden
bir şeyler daha çıkarıp uzatıyordu.
Sonunda odacığın içini gayet güzel
hazırladık. Yorganlar, battaniyeler,
yastıklar bile koyduk.

Abla gelip teftişini yaptı. Gerçi
çok şişman olan ablayı arabaya bin-
dirip indirmek dert oldu ama, bize
nesi, kocası düşünsün... Kadın:

— Kızlarla oğlanın yeri iyi olmuş,
dedi ve beğendi. Dedik ya adam çok
kibar diye:

— Kemal efendiye teşekkür et!
dedi karısına.

Kadın, küçümseyerek baktı sura-
tına:

— Teşekkür ederim, dedi.

— Bir şey değil hanımefendi, de-
dim. Adam ilâve etti:

— Kemal efendi liseden ayrılmış.

— Haa, öyle mi? dedi kadın.

O an'a kadar kızları görmemiştin.
Arkadaşlarına —Allahaismarladık—
demeye gitmişlermiş. Gelince çığlı-
ğı bastılar:

— Ayy, bizi Konya'ya götürecek
transatlantik bu mu? diye.

Sefer ağa, hani ya iyice bozuldu
bu söze. Ama kızlar güzel olduğu
için hiç sesini çıkarmadı. Yalnız:

— Siz bakmayın hanım kızlar o-
nun çuluna, top gibidir o top! dedi.
Biz bununla kaç kere İsdanbıl'lara
gettik, deel mi lan Kemal?

Yalanı tasdik etmeyip de ne ya-
pacaksın?

— He, dedim.

— Erzurum'a da gettik.

Sıra bende, bir de ben atayım:

— Suriye'ye bile gettik.

Kızın büyüğü:

— Avrupa'ya hiç seferiniz olmadı
mı? diye alaylı alaylı sordu.

Sefer ağa:

— Ora da nere lan Kemal? diye
sordu.

— Yâni şey, Fransa, Yunanistan
falan... dedim.

— İş çıkmadı ki, dedi Sefer ağa,
çıkarsa gederdik. İngilizle bile geder-
dik.

Güzel kızların hayırına Sefer ağa
da eşya yükleme isinde vardım et-
ti. İki saat içinde yükledik eşyaları.
Kızlarla hemen dost olduk. Ab-
lanın yüksek izni, Sefer ağanın da
yüksek tasdikleriyle bu kışın aya-
zında dışarda kalıp donmamak için
bizim de, iki kız ve on üç yaşındaki
oğlanın gideceği gecekonduya gitme-
mize karar verildi. Memur efendiye
le hanımı Sefer ağanın yanına ge-
çip oturduktan sonra tamam işare-
tini verdik. Ve böylece bizim «Tari-
hi Konya Seferi» başladı. Daha ara-
ba yürür yürür kızların adlarını
sordum.

— Benim adım Şengül, dedi bü-
yüğü.

Ufağr:

— Birgül! dedi.

— Ya senin delikanlı?

— Tayfun!

Okumuş, büyük adam olmuş ada-
mın çocuklarına ancak bu isimler
yakıştırdı. Daha araba yürür yürü-
mez ev sahibi olduklarını göster-
mek için hemen portakallar çıkar-
dılar.

— Teşekkür ederim, dedim.

Şengül:

— Ye! dedi. Konya'ya başka tür-
lü nasıl varılır? Çok mu uzak Kon-
ya?

Çok, dedim.

— Gittin mi sen hiç?

— Üü kaç kere.

Şengül onyediyi yaşlarında, Birgül
onbeş yaşlarında... İkisi de tıpkısı
birbirine benziyor. Dalgasız düz
saçlar, oval bir yüz, pasparlak diş-
ler, ve ince bir boyun...

— Sizin iş iyi vallahi, dedi Birgül,
her gün bir yere...

— Heç de eyi deel, dedim. Ben
aşlında okuyordum, bakmaym mâ-
vinliğime.

— Sen! diye hayretle sordular.
Nerde okuyordun?

— Lisede...

— Yok canım!

— Neden inanmıyorsunuz?

— Hiç, muavin olmuşsun da...

— Mecburen oldum.

— Macerayı seviyorsun galiba? de-
di Şengül.

— Herkes biraz sever.

— Ben sevmem.

— Neyi seversin?

— Sinemayı...

Hiç sinemaya gittiğim yok ki, tu-
tup da şimdi kızlara yeni filmlerden
falan bahsedeyim. Birgül:

— Yeşil Gözler'i gördün mü? dedi.

— Kimin gözleri?...

Güldüler. Şengül:

— Film ismi, dedi.

— Yok görmedim.

Birgül:

— Doğru söyle liseye devam et-
tin mi sen? dedi.

— Tabii, dedim.

— Peki, Jan Dark kimdir? diye
sordu.

— Fransız'dır, dedim. Fransız'lar
için çalışmış, ama sonradan ateşe
atılarak idam edilmiştir.

— A, sahi biliyor, dedi ikisi de...

— Mevlüdü kim yazmıştır?

— Süleyman Çelebi.

— Molekül nedir?

Onu da söyledim.

— Ya suyun bileşimi?

Onu da söyledim.

Kızların konuşmaları birden de-
ğişti, Jan Dark'ın hatırı için, Süley-
man Çelebi'nin hatırı için, en ufak
parça için, hidrojenle oksijen için...

— Biraz da ben sorayım mı size?

dedim.

— Yok dediler.

— Niye, siz beni imtihan ettiniz
ya?

Cevap vermediler.

— Siz kaçmı sınıfıdasınız?

Birgül:

— Ben orta sondayım, dedi.

Şengül de:

— Lise iki, dedi.

— Ben okuyamadım.

— Niye?

— Tabii, tabii ki severek evleniyorum... Onun parasını büyük bir aşkla seviyorum!..

Kuruntu

Çarşıda kaşılaştılar. Kadınlar-
dan biri:
— Başınız sağolsun, dedi. Genç
yaşta kocanızı kaybettiniz de-
mek.

Diğeri şaşkın, cevap verdi:
— Yoo... Kocam ölmedi ki...
Üstelik çok da sıhhatlidir.
— Öyle mi?... Peki ismarla-
dığım çelengi ben ne yapacağım
şimdi?

Hangi salı?

Delikanlı, flört ettiği kıza:
— Size bir hediye almak isti-
yorum, dedi. Doğum gününüzü
söyler misiniz?
Genç kız cevap verdi:
— Salı!

Günün birinde

Kumlarla oynarken yanların-
dan geçen bikinili bir genç ka-
dının harikulâde güzellikteki ba-
caklarıyla karşılaşan iki küçük
oğlandan biri:
— Gördün mü? dedi. Günün
birinde kızlara karşı olan nefre-
tim geçerse, bunun gibi biriyle
flört edeceğim.

İskoç aşkı

İkisi de genç, ikisi de tam güllüp eğlenecek çağda, fakat ikisi
de İskoçya'lıydılar. Sinemaya gidip para harcamaktansa, beledi-
ye parklarından birine postu sermiş, oturup duruyorlardı. Baş-
başa olduklarına göre bir iki lâf etseler ya... Ne gezer! Sonunda
sabırlı tüklenen genç kız:

— Aklından geçenleri öğrenebilmek için seve seve bir şiling
verirdim, dedi.

— Söleyeyim, diye mırıldandı oğlan. Aklından seni öpmeyi
geçiriyordum.

Kız, gülümseyerek dudaklarını uzattı:

— İlâhi... Derdin bu muydu?

Öpüştüler. Sonra, delikanlı yine düşünceye daldı, genç kız
yine sordu:

— Peki şimdi ne düşünüyorsun?

Oğlan dertli dertli içini çekti:

— Vaadettiğin bir şilingi alabilmek için ne yapmam gerek-
tiğini!...

— Arkanızı döndünüz, soyuna-
cağım!..

Kayıp

İş dönüşü komşu kadınlardan
birine rastlayan adam:

— Sormayın, çok üzgünüm,
dedi. Karım, otobüste yüzüğünü
kaybetti!

— Hemen gazeteye bir ilân ve-
riniz, diye teselli etti kadın. Kay-
bolan bir şeyi bulmanın en kes-
tirme yolu, bu... Geçenlerde ben
de iğnemi kaybetmişim, gazete-
ye ilân verdim.

— Bulundu mu?

— Hayır. Ama telefonla tam
yirmi defa aşağı yukarı kaç yüz
frank edeceği soruldu!

Çalan mı, dinleyen mi?

Kapı çalındı, gelen yabancıya
madam Durand sordu:

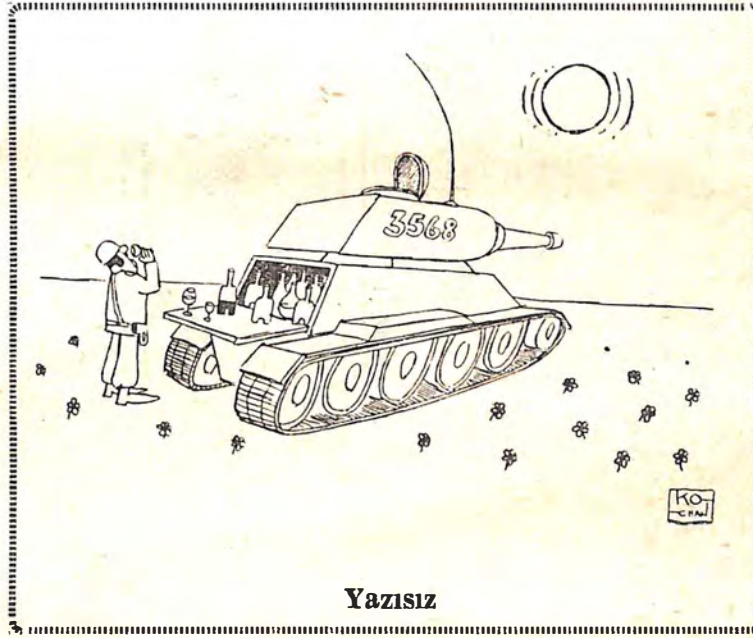
— Ne istiyorsunuz?

— Ben tamirciyim, dedi adam.
Piyanonuzu akord etmeye gel-
dim.

— Fakat ben piyanomun akor-
dundan şikâyetçi değilim ki...

Beriki sıkılgan:

— Biliyorum madam, diye ce-
vap verdi. Piyanoyu çalan siz, a-
kordundan şikâyetçi olan alt kat-
taki komşunuz!...

Yazısız

Yazısız

— Dedim ya, şartlar... Babam has-
talandı.

— Senden başka eve bakacak in-
san yok muydu?

— Yoktu...

Acır gibi oldular...

— Yoo, ben çok memnunum ha-
yatımdan, dedim.

— İlerde şoför mü olacaksın?

— Düşünmedim daha.

— Arabayı kullanabiliyor musun?

— Biraz... Yazın daş çekmekden
araba kullanmaya vakit bulamadık
ki. Şengül:

— Nereye geldik acaba? dedi.

— Tarsus'a varmadık daha.

— Ondan sonra?

— Ondan sonra Gonya yolu.

— Toroslar?

— Evet, Toroslar.

— Orada dışarı çıkıp seyredelim.

— He...

— Buralısın galiba?

— He. Siz nereli?

— Ankaralı...

— Babanız ne memuru?

— Şef!...

(Devamı var)

EDISON

BOL IŞIK ► AZ SARFIYAT

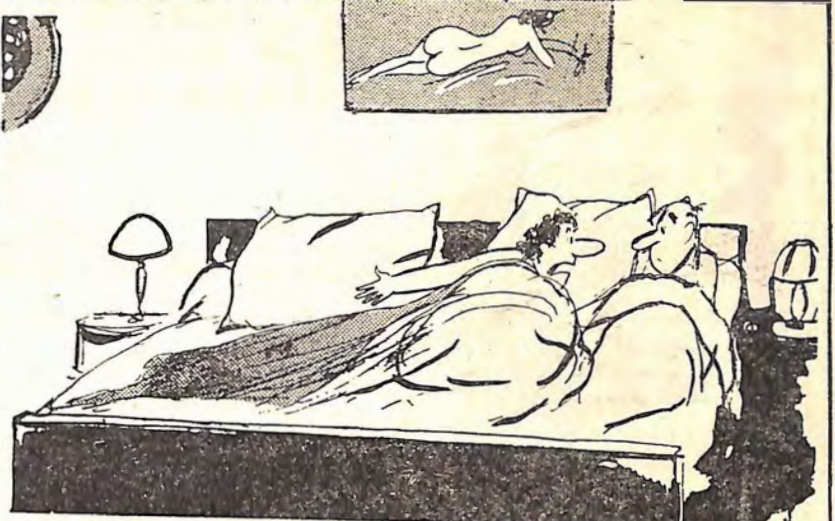
**gün
ışığını
aratmaz!**

1879'da elektrik ampulünü icad eden Edison

(İlânetlik : 138 — 157)

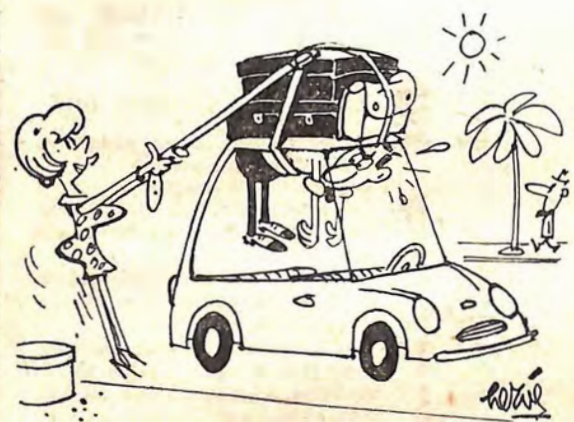
Dünya Karika türleri

— YERİNİ DAR BULLUYORSAN, BU TARAFI GEÇ !..

— BURASI OTOSTOP YAPILACAK EN GÜZEL YER... RESMİ GÖREN ARABALAR HEMEN YAVAŞLIYORLAR...

— BAVULLARI İYİ BİR ŞEKİLDE YERLEŞTİRİRİM DEDİĞİN BU MUYDU ?..

— NE DEDİN ?..

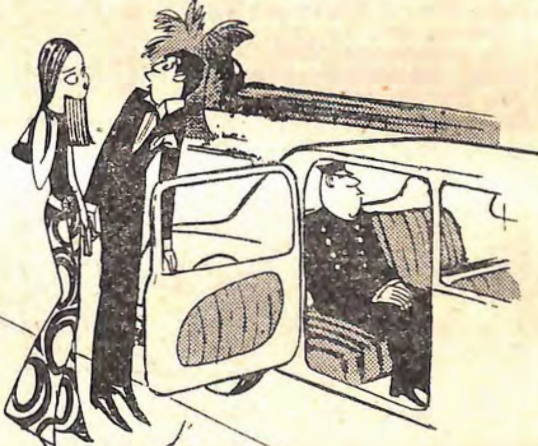
— BİR DAKİKA ANNEÇİĞİM !..

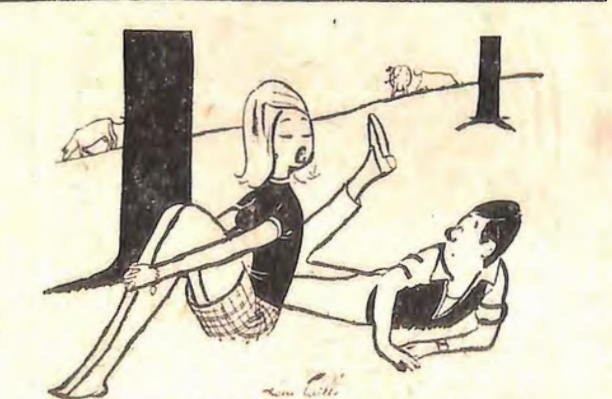
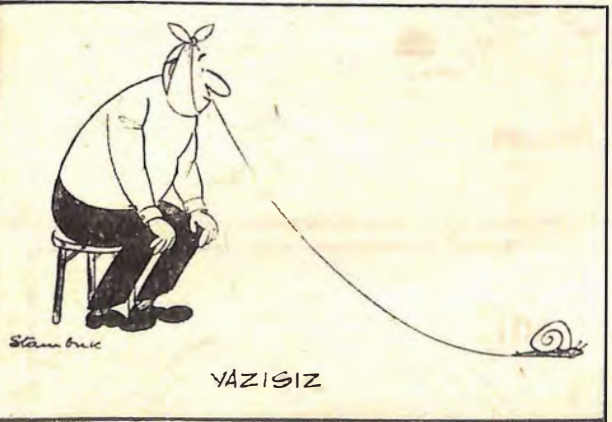
— ŞİMDİ KONUŞMAMIZA SAKİN BİR ŞEKİLDE DEVAM EDEBİLİRİZ ...

YAZISIZ

— CANIN SIKILMASIN AMA, ÖNE OTURMAK ZORUNDAYIZ ... ARABAMI ŞOFÖRÜME SATTIM !..

— GÜNÜNÜ KIRLARDA BENİMLE GEÇİRDİĞİN İÇİN MUTLU MUSUN ?..
— OH, EVET... HAYVANLARI ÖYLE ÇOK SEVERİM Kİ !

— BU BEBEGİN FİYATINI NE KADAR ?..

kutlu olsun!..

1 çekilişte

16 MİLYON

**milyon bayramında
20,000'e yakın talihli
bayram edecek**

BU ÇEKİLİŞTE:

45

Apartman Dairesi

50 adet 100.000 lira

100 adet 10.000 lira

200 adet 5.000 lira

1000 adet 1.000 lira

ayrıca 16.000 adet
çeşitli para ikramiyeleri
talihlilerini bekliyor.

Bütün tasarruflarınızı yıl sonuna kadar
İş Bankasında toplayınız...
Milyon Bayramında bayram edecek
talihlilerden olmanız,
en büyük dileğimizdir.

TÜRKİYE

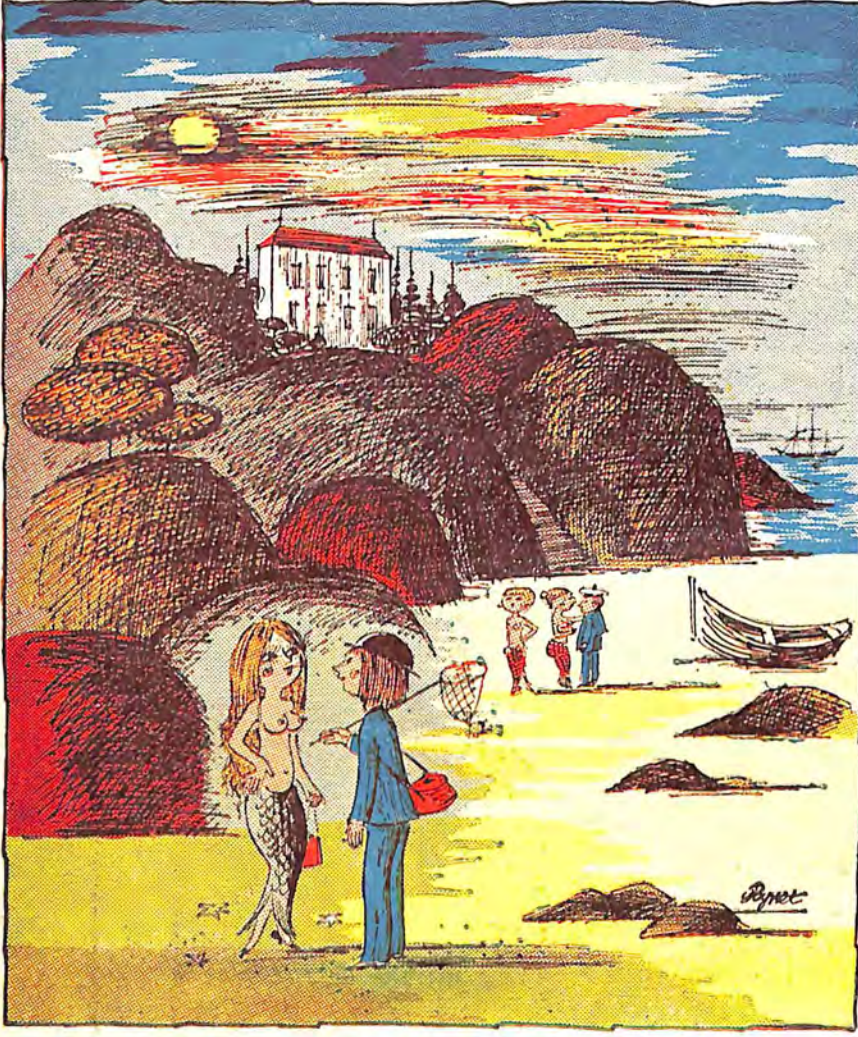

İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 3852 — 158)

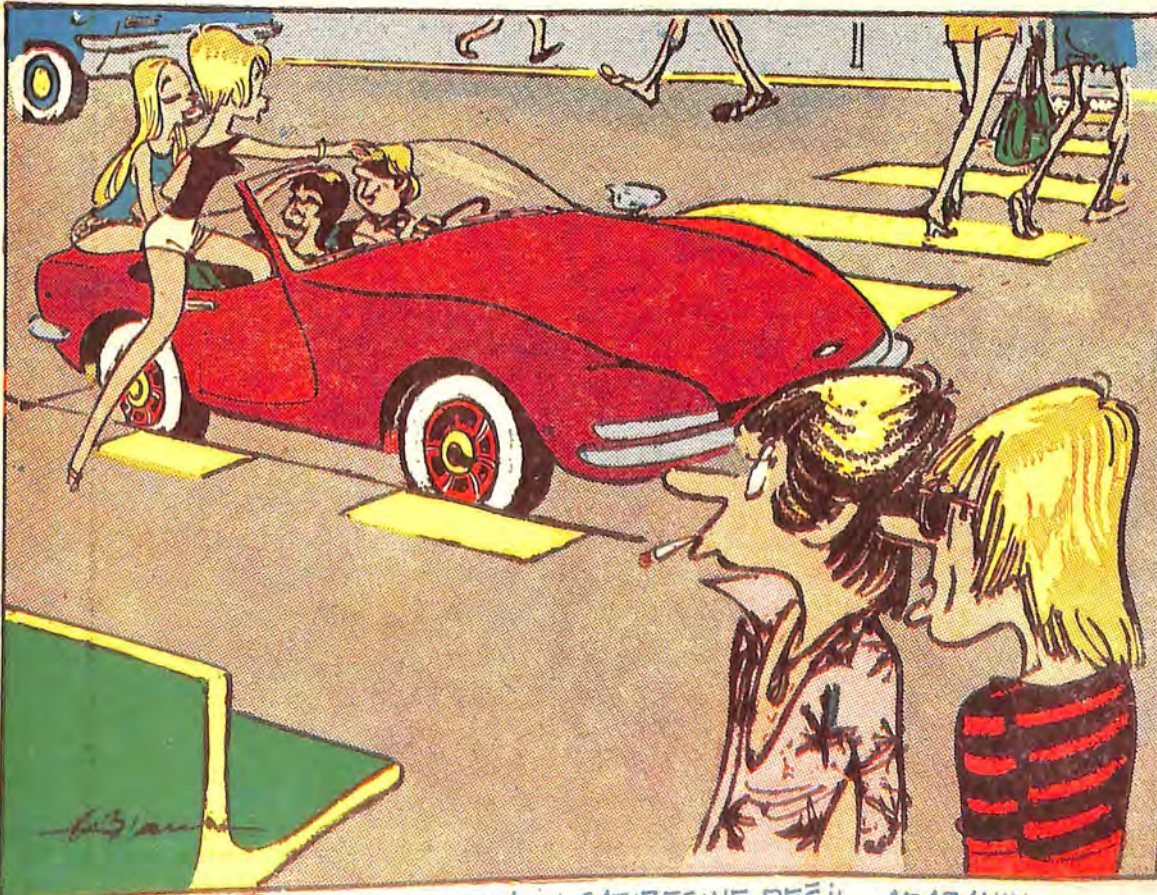
AKI

— KARIM ŞÜPHELENMEĞE BAŞLADI... HEP BALIK KOKUYORSUN DİYOR !..

— KORIDORDA DOLAŞIRKEN ELBİSE-
Mİ GİYEBİLİRİM AMA.. O, GECELİ-
GİMDEN ÇOK DAHA AÇIK !..

— GÖRÜYORSUN YA... KIZLAR HERİFİN CAZİBESİNE DEĞİL, ARABANIN
CAZİBESİNE KAPILIYORLAR !..

— HEY, AHBAP.. BUGÜN KADINLARI
DEĞİŞTİRME GÜNÜMÜZ !..